

—
SOME
From
Hatch U
Project
—

กระต่าย
ตัวหนึ่ง

—
SOME
From
Hatch U
Project
—

นันทพร ลู่ทธิพงษ์ไกววัล

Some from Hatch-U Project กระดาษตัวหนึ่ง

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2553

เจ้าของ : มูลนิธิกระดาษในดวงจันทร์

ที่ปรึกษา : ชาญชัย พินทุเสน (ลุงอ้อย)

กำลังใจ : พี่ๆมูลนิธิกระดาษในดวงจันทร์

ผู้เขียน : นันทพร สุทธิพงษ์ไกวล์

ออกแบบปกและรูปเล่ม : ทศพล ประยูรสุข (พี่ต้อม)

ภาพถ่าย : นันทพร สุทธิพงษ์ไกวล์

พิสูจน์อักษร : สวริน ศีตีสาร (พี่ฝ้าย) พี่จำ พี่แบด พี่แอม

ผู้จัดการผลิต : มูลนิธิกระดาษในดวงจันทร์

พิมพ์ที่ มูลนิธิกระดาษในดวงจันทร์ 103/62 หมู่บ้านศุภฤกษ์ ซ.ลาดพร้าว 26 ถ.ลาดพร้าว

แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์: 02-513-9767

การบันทึกไม่ใช่เพียงความทรงจำชั่วคราว
แต่เป็นความทรงจำตลอดไป

คำนิยมชม ของลุง

ตัวหนังสือที่จับกลุ่มกันจนเป็นเรื่องราวของป่าน กับการเดินทาง ไปกับกระบวนการเรียนรู้ของโครงการ Hatch-U เป็นตัวหนังสือที่ทำให้เห็น สายตาของป่านจับจ้องกับสิ่งต่างๆ ตลอดการเดินทางในแต่ละครั้ง ผมเห็น ความฝันที่เกิดขึ้น ณ ที่เกิดเหตุ เห็นคำถามที่หลุดลอยออกมาจากป่านไปสู่ สายลมไม่ต้องการคำตอบ และเห็นการสรุปเป็นคติเตือนตัวเองแบบป่านป่าน สามสิ่งนี้ทำหน้าที่เป็นเสน่ห์ให้กับงานเขียนของป่าน

ป่านบอกผมว่า ฝันอยากเป็นนักการโรงแรม (เล็กๆ) ไม่เคยบอกว่าอยากเป็น นักเขียน ก็เห็นได้ว่าการเขียนหนังสือไม่ต้องเป็น “นัก” ก็ได้ และความเป็น “นัก” อะไรต่างๆ อาจทำให้เกิดการตีกรอบให้ตัวเองเดินจนเกินไป แล้วใน ท้ายที่สุดก็ไม่มีความสุขในการทำสิ่งนั้น

ผมรู้สึกที่ป่านมีความสุขในการเขียน ก็เลยทำให้ผมมีความสุขจากการอ่าน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อผมอ่านงานเขียนของป่าน ทำให้ผมรู้สึกที่ป่าน เปลี่ยนการเดินทางของตนเองให้เป็นจริยธรรมของตนเอง

กระต่ายตัวหนึ่ง

อืมแล้วอ๊ะ....พอมีอะไรตกถึงท้องสมองมันก็เล่น555+ ป้าบอกเสมอว่า
อย่าพูดไปหัวเราะไป เพราะมันดูเหมือนที่เล่นที่จริง มันดูไม่จริงจังอะ!!
ทั้งๆที่จริงๆแล้วเขาจริงจังในะ555+ จริงๆนะ ความจริงเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับ
บุคคลแล้วแหละ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ? แต่ ณ ที่นี้จะกล่าวไว้ว่า ขอขอบคุณ
พ่อแม่พี่น้องคนอ่าน นอบตัวย่อยๆแล้วขอบคุณ..เวอร์ไป เอาเป็นว่า
ขอบคุณค่ะ หวังว่าจะได้ใช้ประโยชน์เล็กๆน้อยๆบ้างจากหนังสือเล่มนี้
เพื่อโลกของเรา นะคะ

รักป้า แม่ พี่ปอ

กระต่ายป่า(น)~Sea~

บ้านศิลปิน /	11
ชีวิต..เขียน /	23
หอมกลิ่นกะปิ...คลองโคกลน /	35
สูตร สปาทุ้งกะปิ /	52
จากงานหอศิลป์ /	55
ลั่น....ลาว /	59
เจียงใหม่...เจ้า /	69
เขามะกอกฟาร์มเสตย์ /	91
จากพ่อค้าเตี๊อง /	109
เขียนถึงทะเล...ที่รัก /	115

บ้านศิลปิน
4
พฤษภาคม
2552

1

จะได้ไปด้วยกันรีเปล่านะ?
จะได้ไปตามฝันไหมนะ?

2

แฮชเชย์ ฮัซเชย์ ฮัซเชย์ อยากรู้จังเลยว่า
ใครเอ่ยถึงฉัน ที่จามอยู่ได้ตลอดวัน จนไม่มีเวลา
ทำงาน ใครบ่นถึงฉัน จามแฮชเชย์ ฮัซเชย์! เพลง
ลูกทุ่งที่เคยฮิตเมื่อหลายคืนวันของนักร้องสาว
เสียงดี ฉันไม่ได้พิศวาสเพลงลูกทุ่งมากนัก แต่ก็
ฟังได้ไม่ระคายหู รู้สึกสนุกจนร้องและเต้นตามเป็น
บางครั้ง เพราะฉันชอบร้องเพลงแล้วก็เต้น 555+
ไม่เกี่ยวกับค่ายนี้เท่าไร? เพราะฉันรู้จักค่ายนี้โดย
เพื่อนรัก forward mail มาฉันจึงได้รู้เรื่องราว

แต่ฉันเพิ่งเข้าใจเมื่อได้อ่านซ้ำ เพราะคำว่า แฮชเชย์ ก็เหมือนกับคำว่า Hatch-U ที่แปลเหมือนเสียงจาม แล้วมันก็ดังเป็นเสียงเพลงเข้ากับชื่อโครงการ งานเขียนไม่ใช่เรื่องง่ายเลยแต่มันก็สนุก ทุกครั้งที่จืดปากกาแล้วมันสมองล้นไหลถ่ายทอดออกมาเป็นความคิด ผ่านเรื่องราวบนตัวอักษรที่ปรากฏแก่สายตา การบันทึกไม่ใช่เพียงความทรงจำชั่วคราว แต่เป็นความทรงจำตลอดไป ก็เหมือนงานเขียน ^^ วันที่ 4 และ 5 พฤษภาคม ฉันมีโอกาสได้ไปค่าย ปฐมอา..ประถม.. ไม่ใช่ปฐมนิเทศ (ถูกแล้ว!!) กับค่าย Hatch-U ของมูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์มา Rabbit in the moon ณ บ้านศิลปินในกรุงเทพ แถวคลองบางกอกน้อย เดินทางโดยเรือสนุกมากมาย เพราะฉันไม่เคยขึ้นเรือแบบทางยาวในเจ้าพระยาเลย ไม่เคยสัญจร

โดยเรือไปยังบ้าน ฉันจึงตื่นเต้นไม่น้อย ก่อนเข้าโครงการหลังจากเขียนเรียงความ แล้วแอบส่งไปครั้งนั้น ไม่กี่วันต่อมา เสียงโทรศัพท์เข้าจากแอนเฮีย! ปานติดค่าย เสียงแอนจะสุภาพเนียบกว่านี้ แต่ตัวฉันดีใจลิงโลดบนรถเมล์ระหว่างทางกลับบ้าน ก็เลยบอกทางบ้านว่าจะไปสัมภาษณ์ แล้วก็ได้มาค่ายนี้ วันแรกที่เราพบกันมี 35 คน ยังจำกันได้ไม่หมด แล้วก็มาเจอที่ค่ายนี้ 25 คน ระหว่างทางบนเรือ เพื่อนใหม่ซื้อดริมนั่งข้างๆ ก่อนหน้านั้นก็เจอ แอน เก่ง ดิว พ็อบอล พีวีย์ ฟิน และใครต่อใครอีกเต็มไปหมด สองข้างทางเป็นบ้านกับน้ำอยู่ใกล้ๆ แล้วรู้สึกสดชื่นนะ ลมเย็นๆจากเรือวิ่งเร็วปะทะหน้า สะอาดสดชื่นไปหมด แต่คงดีกว่านี้ ถ้าน้ำไม่ดำ สกปรก เพราะอากาศที่หายใจเข้าไปคงจะสะอาด สดชื่นจริงๆ บางครั้ง เปิดใจ ก็ต้องเปิดปอดนะคะ แต่คลองเจ้าพระยาสกปรกจริงๆ

นั่งอยู่บนกระเบียงชานบ้านศิลปิน ตอนใกล้ค่ำ
ข้างหน้าเป็นผืนน้ำไหลไปทางขวา ขยะ ภูเขาพลาสติก
กล่องนม นุ่น นี่ นั่น! ผ่านหน้าเต็มไปหมดไม่สิ้น
ยังกะภาพลวงตา แต่นั่นคือความจริง ถ้าเราไม่ทิ้ง
มันคงไม่อยู่ในนั้น ขยะแขยงเกินจริง สิ่งใดคล้ำใจให้
มนุษย์ชาวไทยมักง่ายถึงเพียงนี้ ถึงแม้ชาติเราจะ
รักสนุกสบาย แต่นิสัยมักง่ายก็ไม่น่าจะมีนี่นา!
หาต้นสายปลายเหตุคงยาก แก้มันเลยดีกว่า
แค่ลดความสบายลงนิด ทั้งความมักง่ายลงหน่อย
น้ำในคลองคงสวยขึ้น คงใสสะอาด อ๊ะๆอย่าทิ้งขยะ
คงไม่ยากเกินไป มันควรจะมี มันควรจะเป็นคำพูด
เตือนใจของคนทุกสมัย ว่าอ๊ะๆ อย่าทิ้งขยะลง
คลอง อ๊ะๆ อย่าทิ้งขยะบนทางเท้าทางใด เพราะ
สิ่งสกปรกควรจะอยู่ที่เดียวกัน ที่เหลือขอแบ่งปัน
ให้พื้นที่สะอาดได้ไหมเพราะใครๆก็ชอบความ
สะอาดไม่ใช่หรือคะ แล้วจะทิ้งขยะเกลื่อนกลาด

ทำไม ทั้งลงถึงก็จบคะ ค่านิยมดีๆเราก็ควรทำตาม
ค่านิยมแย่ๆเราก็ควรทิ้งไม่ใช่หรือไง? ถึงตอนนี้
ฉันก็เจอ หยิน กับเต๋า เพิ่มอีกคน ซาวมหิตลร้อง-
เพลงสลับ เพลงค่ายสนุกสนาน ฉันชอบเพลงค่าย
นะ ร้องแล้วมันบริสุทธิ์ใจ เพราะปัจจุบันมีแต่เพลง
รักในหัวใจ ฉันรู้ว่ารักเป็นสิ่งสำคัญ ถึงไหนแล้วนะ!
รักเป็นสิ่งสำคัญ ไข่ๆ ความรักเป็นสิ่งอ่อนหวาน
ความรักเป็นสิ่งอ่อนไหว แต่ในตัวของมันเอง
มีความขมและสั่นไหว คือ มันเปราะบาง หรือ
แข็งกร้าวจนเกินไป เพลงค่ายร้องแล้วสนุก เพลง-
ค่ายร้องแล้วสดใส มันเป็นความบริสุทธิ์และเป็น
พลังทำให้โลกหมุนไป พลังแห่งความจริงใจใจละ
พลังของเยาวชนในวัยหนุ่มสาวที่มีความรักเป็น
เครื่องนำทาง รักที่จะเรียน รักที่จะศึกษา รักที่จะ
อนุรักษ์ คนเราต้องมีอุดมการณ์นะ ไม่งั้นจะมี
อนาคตที่สดใสมันคงได้ยังไง วันนั้นฉันพบกับนิว

พี่เบงค์ พี่แป้ง พี่จูน กี้ (ภายหลังเป็นพี่กั้) เต้(พี่เต้)
โพน(พี่โพน) ต้อบ(พี่ต้อบ) ท้อบ จิ้ง(พี่จิ้ง) บับเบิ้ล
(เบิ้ล) พี่ฟาง เน็ด(มะเน็ด) แก้ว (พี่แก้ว) แม้ว
(แม้วๆๆ) ทุกคนออกมาเล่าเรื่องราวของตัวเอง
ตั้งแต่ก่อน 5 ขวบจนถึง 60 ปี และรวมถึงพี่ staff
และลุงอ้อยด้วย ชีวิตของทุกคนแตกต่างกัน การ
จะมาเป็นเพื่อนกันเราก็ต้องรู้จักข้อมูล พื้นฐานของ
กันและกัน สิ่งนี้ก็เพื่อการ “เข้าใจกัน” ไข่แล้ว
ทุกวันนี้ เราอยู่โดยการเอาใจเขามาใส่ใจเราน้อย-
ลง อาจเป็นเพราะอากาศ เวลา สถานที่ที่ไม่เป็นใจ?
เราเล่าเรื่องราว รู้จักกัน จนถึงวันที่ 5 คือนวันที่ 4
แปลกที่แปลกทาง ฉันก็เจอมามากแต่ก็ไม่เท่าที่นี่
เลย ^^ แต่จะคิดให้เป็นเรื่องตลกก็ได้ ^^ ฉันก็ลา
เพื่อนๆไปนอนละน้า ไม่รู้ก็ยาม แล้วพอใกล้หลับ
ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น ! นอนด้วยคนน้า .. (ฮือๆ ใคร
กันวะ ดึกตื่น ค่ากลัวนะ) แต่ใจตอบไปเสียงดัง

เชิญค้า จะมานอนก็มานอนน้ำพี่แอม.. หายไปซัก-
พัก หมาหอนเกรี้ยวกราวประสานเสียงเหลือเกิน
ยังกะออเคสตรา ไกลลิบๆ แล้วก็ใกล้เข้ามาๆ
สวดมนต์แทบไม่ทัน! ไม่รู้จักจบ แต่พอพี่แอมกลับมา
ก็ดีขึ้นหน่อย แต่เจ้าหมาก็ยังเกรี้ยวกราว TT
สวดมนต์จนเสียงสงบ ก็ตามมาด้วยเสียงจ่อม...
จ่อม ปลากระโดดน้ำ ยังกะโชว์ปลาโลมา ฮือๆ
คืนแรกของฉัน ทำไมมัน มันส้อย่างจี้ TT ตื่นมา
ด้วยอาการงัวเงียเป็นครั้งแรก แต่เรากียิ้มสู้อยู่
เพราะค่ายนี้เป็นค่ายในฝัน มีคนร่วมอุดมการณ์
เดียวกัน แล้วก็ก้าวไปข้างหน้า โลกสวยด้วยมือเรา
ใครเขาบอกไว้นะ? แต่จะสวยด้วยมือของฉันกับ
ทุกคนที่มีฝันเพื่อวันข้างหน้า ชีวิตจะสวยสดหรือ
ร้อนทก็อยู่ที่เรามองมัน ทำวันนี้ให้สดใสดีกว่า
เพื่อวันนี้และทุกๆวัน วันที่ 2 ก็ทำกิจกรรม
เล่าเรื่องของตนเองต่อ แล้วก็ตกลงเวลาค่ายกัน

Hatch-U เล่มนี้ จะใช้บันทึก การเดินทาง และงาน
เขียนมากมายปะปนกันไป อย่างหรรษากับบันทึก
นิยายอาจจะดูวุ่นวายปนสุขสันต์หรือแสนเศร้า
เคล้าน้ำตาก็ไม่อาจเดา

รัก ป้า แม่ พี่ปอ
ป่าน ~Sea~

ซิด...เขียน

8

สิงหาคม

2552

1

18.30 หลังฝนตกซ่าๆ

อากาศเย็นๆหาดาวมีไม่ ว่าจะมาหนูน
ดาว พรราวฟ้าอยู่ไหน?? มาบ้านคุณน้ำชาติ ลุงน้ำ
ชาติ กอบจิตติคะ เดี่ยวนี้งานเขียนเปลี่ยนเป็นงาน
พิมพ์ เวลาแก่ทีก็ - “” ต่ไปนี้ข้างหน้าเราเขียนเป็น
ลุงน้ำชาติแหละ ^^; ฟังก่อนนะ...

2

ป็นน้ำเป็นตัว = เขียนนิยาย

3

คุณลุงน้ำชาติบอกว่าเป็นนักเขียนต้องมี
วินัยและไม่ไ้มารออารมณ์ การเขียนเป็นเพียง
การระบายอารมณ์ของฉันในบางเวลา แต่บางเวลา
การเขียนก็เป็นการบันทึกความคิดที่อยากจะเขียน

ว่าง่าย ๆ งานเขียนมันก็คือศิลปะของฉันแหละ...
ยังไม่เข้าใจ อย่างตอนนี้นั่งเขียนเพื่อจะเขียนๆ เพื่อ
บันทึกสิ่งที่ได้มาตกกระทบความคิดเหมือนกับที่
คุณลุงน้ำชาติบอกว่างานเขียนของคุณลุงมาจาก
3 อย่างคือ 1 ประสบการณ์ (ในวัยเด็ก) ความ-
ทรงจำวัยเยาว์ 2 ประสบการณ์ 3 สิ่งที่มากระทบ
ใช้แล้ว คุณกระต่ายพาไปบ้านน้ำชาติ กอบจิตติ
ณ บริเวณรอยแยกของสระบุรีและโคราช ไม่รู้
หรือกว่าน้ำชาติ กอบจิตติ คือน้ำชาติ นึกว่าคุณ
ชาติ ภิรมย์กุล ที่เลี้ยงหมาชื้อปึกกับปอน เหอๆ
หน้าตลกสนิทเลย เรื่องมันมีอยู่ว่าไม่ได้เตรียมตัว
และไม่รู้เรื่องรู้ราวเลยคราวนี้ว่าจะทำอะไรบ้าง เพราะ
ชีวิตสับสนอยู่- ‘’ กระต่ายพาไปค่ะ ไปไหนก็ไป
^^’’ บอกว่าไปบ้านน้ำชาติ อ้อ! คุณชาติ กอบจิตติ
ไปๆ ตอนเช้าป่าป่าไปส่งที่อนุสาวรีย์ 6.00 น พอ
คนมาครบก็ไปกัน ยังเข้าใจผิดอยู่ฉันจะไปเจอ

หมาปึกกึ่งแน่น.. เราไปเหมืองหินอ่อนร้างกัน แม่เจ้า
น้ำทะเลสีฟ้าอันดามัน ณ เหมืองหินอ่อน แม่เจ้า!
ดิบบอกว่า เหมือนสระน้ำโรมัน นี่ถ้าทำสะพานให้
เดินชมรอบๆ ได้ก็ดีละ เป็นแหล่งท่องเที่ยวไปเลย
จริงๆ มันก็ไม่ได้ร้างหรอก เพียงแต่สภาพหินทรพ-
ยากรรมนั้นขาวๆ กระจายกระจายรอบๆ ทางที่เราเดิน
ขึ้นไปมองบ่อน้ำสีฟ้าเบื้องหน้า ลุงอ้อยเล่าที่มาของ
เหมืองนี้ว่า เจ้าของเขาเรียนจบชั้นป.6 แล้วอาศัย
สัญชาติญาณในการทำธุรกิจทั้งหมด ทั้งประสบ
ความรู้ร่ำรวยมากมายและมีภรรยาหลายคน เหมือน
กับว่าชีวิตจะง่าย ๆ แต่ในความเป็นจริงคนเราก็ก
ลำบากในการใช้ชีวิตและมีปัญหาด้วยกันทุกคนนั่น
แหละ แต่จะแก้และผ่านมันไปได้อย่างไรขึ้นอยู่กับ
สติปัญญาของแต่ละคนไป ฉันทู้ๆ! และก็อยาก
ให้ทุกคนสู้ๆ! เหมือนกัน ^^ เพราะชีวิตเป็นของ
เราสุขหรือเศร้าก็อยู่ที่เราเลือกมัน แต่อย่าเศร้าเลย

ชีวิตมันสั้น จากนั้นเราก็เดินดูเลื่อยจากอิตาลี ณ
ริมบ่อน้ำ หินอ่อนสีขาวปนน้ำตาลแดงถูกตัดเป็น
รอยสี่เหลี่ยมยักซ้นๆกัน ดูแล้วให้ความรู้สึกว่หิน
เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และหนักแน่นมั่นคงมาก จากนั้น
เราก็เดินผ่านกรวดหินมากมายไปยังโรงงานหินอ่อน

4

หินคงให้ความรู้สึกเย็นเป็นธรรมชาติ
คนจึงนิยมนำไปทำเป็นพื้นกระเบื้อง เป็นม้านั่งหิน
อ่อน รวมไปถึงโต๊ะ และกำแพง หินยังบอกถึงฐานะ
ของผู้ใช้ จากแต่ก่อนหินเป็นเพียงอุปกรณ์ก่อสร้าง
ธรรมดา ฉันเห็นโรงงานหินอ่อนตัดหินเป็นแผ่นๆ
ขัดจนเรียบและวางซ้อนไว้มากมายลานตา เครื่อง-
จักรขนาดใหญ่ก่อให้เกิดเสียงดัง และเศษหินที่ไม่
ได้ขนาดกองใหญ่มหึมา ใหญ่จนเท่าภูเขาเลยทีเดียว

ลูกหนึ่ง ภูเขาเศษหิน ลมพัดเย็นพล้ว เสียงกระหึ่ม
จากการตัดหินแว่วๆมา โสตประสาทฉันซาไปหมด
แล้ว ฉันรู้สึกเศร้ามากกับกองหินขนาดมหึมานั้น
คนเราใช้ทรัพยากรกันมากขนาดนี้เชียวหรือธรรม-
ชาติสร้างมาก็ล้านปีแต่มนุษย์ทำให้มันเป็นเพียง
เศษเสี้ยวในพริบตา พลังทำลายล้างของมนุษย์ช่าง
น่ากลัวเหลือเกิน ฉันแนะนำให้คนซีโมโหมาทำงาน
โรงงานตัดเหล็กหรือตัดหินเพราะมันให้ความรู้สึก
ทำลายล้างในพริบตา แม้เพียงใช้เวลาไม่กี่นาทีใน
การตัดก็ถ่อย เห็นหินเป็นภูเขาแบบนี้พูดอะไรไม่
ออกเลย แม้เพียงเศษเสี้ยวของหินพวกนี้ ก็ไม่รู้ว่า
จะนำไปใช้งานอะไรได้? ถ้าจะนำเอาไปตัดเป็น
ลูกเต๋าแล้วเอาไปประกอบเป็นเครื่องใช้ต่างๆ
ก็ไม่เลวนะ หรือจะเอามาเรียงเป็นอนุสรณ์ นี่ นั่น
หรือเอามาใส่ฝา แล้วฉาบปูนเป็นรอยก็ไม่ค่อยจะมี
ให้เห็นนักแต่ก็แปลกตา หรือจะเอามาทำเป็นหิน

ปูพื้นปูฝาแผ่นใหม่ก็ได้เนะ ใครมีปัญหาที่ช่วยกันใช้
ทรัพยากรให้คุ้มค่าที่เถอะคะ คุณลุงน้ำชาติบอกว่า
เวลาเขียนแล้วก็ให้พิมพ์ออกมา แล้วแก้ทีหลังจาก
ทิ้งไว้สองสามวัน หรือนานกว่า ให้ feel proud
หายไป ให้อุณหภูมิความเจ๋งแน่นแรงหายไป
และการเขียนก็เหมือนการทำกับข้าวต้องเตรียม
วัตถุดิบและส่วนผสมก่อน นั่นก็คือความรู้และ
ประสบการณ์ ขั้นตอนการทำงานก็เหมือนวาง
plot เรื่องไว้ก่อน ใหม่ๆเขียนแปะไว้ มีอาชีพมัน
ก็มีอยู่ในสมอง

5

มันคงจะสนุกและรื่นรมย์มากถ้าเขียนแล้ว
ลื่นปรืดๆ ^__^ แล้วนักเขียนที่ดีต้องมีวินัยอย่าลืมนะ
จากนั้นเราก็ไปบ้านคุณลุงน้ำชาตินี่แหละ
เจ้ายาหยี กับแก๊งสี่ขา ฮานอย ตาหวาน ใครอีกน้ำ

...ก็มาต้อนรับเรา เพิ่งมารู้ว่าน้ำชาติ กอบจิตติ ไม่ใช่คุณชาติ ภิรมย์กุล ก็ก่อนมาถึงบ้านนสัคนิดว่าเป็นคนละคนกัน ท้อ...เราก็ไม่ไปชะยาว หน้าแตกยับเยิน 555+ เจ้าปึกกับเจ้าปอนก็เลยกลายเป็นยาหยีและ 4 ขาตัวโตอีก 1 ผุ่งไป เहांทักทายต้อนรับเรากันใหญ่ ทางเดินเข้าบ้านลุงน้ำชาติเป็นสะพานเหล็กสีดำปูด้วยไม้หนา เดินข้ามลำธารหน้าเหมือนคลองเล็กๆ เข้าไปยังกลุ่มบ้านไม้ที่กระจายอยู่ในบริเวณพื้นที่กว้างใหญ่ต้นไม้ ครีမ်เขียว เรากางเต็นท์นอนกัน ห้องน้ำสวยสะอาดแถมยังมี a dayให้อ่าน ห้องครัวเป็นที่ชุมนุมและทำกิจกรรมของพวกเรากันนั่นก็คือ กินข้าว ทำงานและดูหนังหมาทำนาข้าวของคุณลุงน้ำชาติด้วยกัน นอกจากนี้เรายังคุยถึงเรื่องนักเขียน อ่านงานเขียนให้ร่วมกัน วิจารณ์ด้วยกันคะ ^^ ซึ่งใครมีปัญหาอะไรก็ถามคุณลุงน้ำชาติได้ อย่างเขียนไม่จบก็อาจเป็นเพราะมีเวลาไม่มากพอหรือยังไม่คุ้นเคย ลองอ่านหนังสือ

มากๆดู อ่านแล้วดูวิธีการเขียน การดำเนินเรื่อง เวลาเป็นสิ่งสำคัญและมีค่ามาก ลองใช้มันให้เกิดประโยชน์เถิด.

หอมกลิ่นกะปิ...
คลองโค่น
30
มิถุนายน
2552

1

ไปคลองโค่นมา

เดือนมิถุนายน ที่ผ่านมา คุณกระต่ายพา
ไปเที่ยวอีกครั้ง ณ จังหวัดสมุทรสงคราม กว่าจะจำ
ชื่อจังหวัดที่ได้ก็ถามดูไม่รู้ก็รอบ 3 สมุทรเนี่ย
จำไม่ได้สักที เหน..ขาไปยังบอกป้าเลย จะไปสมุทร-
ปราการนะกะ พอมาถึง หือ..นี่จังหวัดอะไรเนี่ย!
สมุทรสาคร เอ้ย! ไข่ป่าวหว่า ทำไมหอยหลอดมัน
ไม่มี สรุปแล้ว ไปจังหวัดสมุทรสงครามค่ะ ที่นี้มี
อำเภอบางตะบูน และอำเภอคลองโค่น?? (อำเภอ
รีเปล่า ไม่แน่ใจแฮะ?)

2

พวกเรานัดพบกันที่ซอยรางน้ำ หน้า 7
(seven) แถวอนุสาวรีย์ชัยฯค่ะ เวลา 6.30 น.พอคน
ครบเราก็ออกเดินทางกันโดยรถตุ๋ หลังจากหักท่าย

กันพอหอมปากหอมคอ ทั้งพี่และน้องๆ รถเดินทางมาถึงจุดหมายแรกตอนเช้า 9 โมงละมั้งไม่แน่ใจ ที่ร้านอาหารและข้าวแกง เพิ่งสวยๆ กว้างๆ อาหารก็น่าตาน่ากิน ตั้งอยู่ริมนาเกลือค่ะ แสงแดดทอดผ่านผิวน้ำ ระยิบระยับตามากเลย ที่นี้มีก๋วยเตี๋ยว น่ากินหลายอย่าง ทั้งต้มยำเย็นตาโฟสัสมพูนื้อปลา นิ่มๆอร่อยๆ ข้าวเกรียบนี้ทอดร้อนๆ กรอบๆ อา... น้ำลายไหล >< จำชื่อร้านไม่ได้แฮะ แต่จำได้ว่า เขามีป้ายซึ่งพอตื่นขึ้นมาก็เห็นหลังป้ายขาวๆซะแล้ว เหอๆ ครั้นจะเดินไปดูก็ไกลก็เลยกลับมาสั่งก๋วยเตี๋ยวกิน เพลินตากับวิว ^^ อิมจำ อร่อย แล้วก็ขึ้นรถ ไปยังท่าเรือกันต่อ รถตู้จอดให้เราชนของ แล้วก็ล่องเรือไปยังภูซิดโฮมสเตย์ เรือล่องไปตามคลองน้ำเค็ม สองข้างทางเป็นบ้านไม้ บางหลังก็ทาสีสดใส ม่วงอ่อนอมฟ้า เขียวทะเล และก็มีต้นไม้ โกงกาง แสม ขึ้นอยู่บ้าง พอใกล้ๆ home stay

เรือก็จะตีไค้ง แล้วก็พุ่งเข้าจอดตรงเป่ามากตรงกับบันไดทอดี แล้วก็ขึ้นของขึ้นไปไวยังบ้านพัก พักผ่อนสักนิดก็เปลี่ยนเสื้อผ้า เราจะไปลุยโคลนกัน! แล้วเราก็ไปฟังคุณลุงผู้ใหญ่ที่เล่าเรื่องความเป็นมาของหมู่บ้าน และที่แห่งนี้เขาอยู่กันมาตั้งแต่สมัยอยุธยา เคยทำนาทำไร่ทำสวนมากเมื่อสมัยก่อน และเพราะทำนาทำไร่ที่นี่แหละน้ำก็เลยเสีย ประกอบกับต้นโกงกางก็โดนตัดมากเพื่อทำบ่อเลี้ยงกุ้ง สมัยก่อนเขาก็ตัดไม้โกงกางไปขายนะ แต่ต้นนึงโต 10 ปี เลี้ยงกุ้ง 1 ปีได้เร็วกว่า คนก็เลยเปลี่ยนกัน สำหรับฉัน คิดว่ารอได้ ถ้าการได้อะไรที่รวดเร็วมันต้องเสียหาย ยอมช้าๆ แล้วไม่พังทลายอะไรดีกว่า คือทำนาทำไร่ 1 ปี น้ำเสียหาย กับ 10 ปีได้โกงกาง ก็ปีแรกปลูก ปีต่อมาปลูก แล้วก็ปลูก 10 ปี โตทอดี ระหว่างนั้นก็เลี้ยงหอยหาปลาไปตามเรือ แล้วก็อยู่อย่างพอกิน พอกิน ชีวิตก็น่าจะอยู่อย่างสุขสบาย ถ้าเราไม่

ทำลายธรรมชาติมากอะนะ เพราะเราต้องพึ่งพิง
ธรรมชาติ ทำลายธรรมชาติก็เหมือนทำลายตัวเอง
อยู่ดี เพราะฉะนั้นคนเราน่าจะอยู่กับธรรมชาติได้
อย่างกลมกลืนนะ

3

สมัยก่อนเขายังอยู่ได้เลย ไม่เข้าใจว่าเราจะพัฒนา
ไปทำไมในเมื่อสิ่งเดิมก็ได้อยู่แล้ว เราควรจะรักษา
ให้มันงอกเงยจากรากที่แข็งแรงดีกว่าสร้างมาลอยๆ
โดยที่ไม่มีรากแก้วค้ำยัน สุดท้าย เทคโนโลยีทั้ง-
หมดก็กลายเป็นขยะอยู่ดี แล้วทำไมเราถึงไม่อยู่
อย่างพอเพียงเสียละ จะได้ไม่ต้องมีขยะพวกนี้
ขยะเทคโนโลยี ^^; ที่ทำให้เราพัฒนาด้านความ
สะดวกสบาย แต่ไม่พัฒนาใจเราบ้างเลยเป็นนั้...
พอเราฟังลุงผู้ใหญ่พูดจบ พวกเราก็นั่งเรือจากกลาง
คลองไปกลางทะเล เสียงเครื่องยนต์ติดเครื่องดัง

บริันๆ ลั่นทะเล เรือแล่นผ่านเกลียวคลื่น ไม้ที่ปัก
เป็นกรงกันหยาบๆ เสมือนรั้วนั้น ด้านในเป็นเลน
สีน้ำตาลอ่อน ปูลมวิ่งไปมา น้ำลงจ๊ะ อากาศดี
มีลมเย็นปะทะหน้า กลางวันน้ำลง กลางคืนน้ำขึ้น
ขึ้นสูงๆเลย ในเขตรั้วชาวบ้านจะเลี้ยงหอยแครง
สะดุ้งน้ำอ่อยๆนะ แกะเปลือกแข็งออก เนื้อข้าง-
ในนะสีแดงๆจิ้มออกมาจิ้มน้ำจิ้มซีฟู้ด น้ำจิ้มทะเล
เปรี้ยวๆเผ็ดๆ อู๊ย! ออ่อยคะ >< เด็ด ดวง ยิ่งกิน
ร้อนๆ หม้อใหญ่ๆนะ เปรม! น้ำตื้นหนอยเลี้ยงหอย
แครง พอน้ำลึกลง รองลงมาเลี้ยงหอยนางรม ที่นี่
มีวิธีเลี้ยงแบบธรรมชาติมากๆ ได้ยินว่าธรรมชาติ
ก็รู้สึบดี และตัวเบา เหนียวๆ ^^ คือจะนำหอยไปผูก
ไว้ในถุงตาข่ายเป็นแถวๆ จากนั้นก็เอาไปแช่ใน
เข้านอกนะ ^^; นั่นแหละๆ พอเราไปเห็นมันก็ผูก
ไว้แล้วลอยเหนือน้ำ พี่มาดคนขับเรือบอกว่า หอย-
นางรมชอบครึ่งบกครึ่งน้ำ เขาจะวัดเป็นศอก

2 หรือ 3 ศอก ขณะน้ำลงหอยจะลอยเหนือน้ำ
พอกกลางคืนน้ำก็จะขึ้นๆมาจนมิดหอย พอน้ำท่วม
หอยก็จะหาอาหารได้ กรองแพลงตอนกิน แล้วหอย
ด้านนอกจะโตเร็วกว่า เขาก็จะตัดก่อนแล้วค่อย
เขียบเข้าไปกินด้านใน วันไปวนมา วันเช้า วันออก
อย่างนี้ เราก็จะมีหอยนางรมกินจนหมดทุกวัน^^
ดีๆ พอน้ำลึกน้อยจะเป็นหอยแมลงภู่ตัวเล็กๆ
ใหญ่ๆ 1 ปีกว่าๆโตให้เรากินแต่มันอร่อย เจ้าหอย
นี้จะลอยมาเกาะขอนไม้ต่อจากเพรียง พอหอยโต
เพรียงก็จะโดนสลัดออกจากขอน แล้วเพรียง
ก็จะกลับมาเกาะใหม่ที่เปลือกหอย แล้วหอยก็จะ
เจริญเติบโตให้เรากินเรื่อยๆ ที่นี่ยังทำกล้าปลาตุก
เขาจะเอาไม้มาปักเป็นขั้วๆ แล้วปลาก็จะไปติด
จับมากิน แล้วก็มีโพงพาง โพงพางเอยปลาเข้าลอด
ปลาตาบอดเข้าลอดโพงพางจับกิน!!

4

แล้วเรื่อก็เล่นมา ณ พื้นที่เลน พวกเราก็
ลงลุยลงหาหอย อ่า...โคลนเหนียวๆ หนึบๆ ลื่นๆ
เนียนๆ ทรายละเอียดสัมผัสผิว..เหมือนควายจม-
ปลักเลย ^^’ จริงๆก็เหมือนสปาณะ สปากกลาง
แดด 5555+ มีหอยมากมายมาช่วยขัดผิว เป็นริ้วๆ
เส้นๆ(โศดบาด --’) หอยแครงหายาก ! เจอแต่
หอยตลับ ปูเสฉวน หอยสังข์ หอยจู้บๆ (ไม่รู้ หอย
อะไรแต่นั่งในหม้อคงน่ากิน) กุ้งตัวเล็ก และลูกปลา
ลันหมาตัวนิดเดียวกระโดด แพร่ดๆไปมาบนโคลน
ผิวๆหน้าโคลนอุ่นๆเหลวๆละๆ พอลึกลงไปก็จะ
หนาขึ้นๆ แล้วก็แน่นจนบ้นได้เลยละ แล้วเราก็
พอกโคลน ปาโคลนกันเป็นที่สนุกสนาน หน้าดำ
หน้าแดงกันเป็นแถบๆ เพลินจริงค่ะ แล้วก็ลองถีบ
กระดานเพื่อเล่นฉายบนผิวหน้าโคลนและน้ำ แต่
เราต้องใช้เวลาค่ะ กว่าจะปรี๊ดๆแบบพี่ๆชาวเรือ

เขาได้ 5555+ ฮา...แล้วก็ขึ้นเรือกลับมาอาบน้ำที่
บ้านค่ะ ลืมไปว่าพอฟังลุงผู้ใหญ่จบเราก็กินข้าวกัน
ค่ะ มีผัดป่าหอยเสียบ (ใช่ปะๆ?) ต้มส้มปลากระบอก
ปลา (อะไร?) ทอดราดสามรส แล้วก็แกงเผ็ดหน่อไม้
แล้วระหว่างทางที่เราเจอหอยมากมาย เราก็เจอ
คุณลุงแห่งท้องทะเล คุณลุงจับปูได้มากมาย ใน
ขณะที่แขนซ้ายไม่มี น่านับถือมากค่ะ เพราะแม้
ชีวิตจะขาดบางสิ่งไปแต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคใดๆ ใน
ชีวิตเลยค่ะ สู้ชีวิตจริงๆ ^_^ ปูของคุณลุงคงจะ
อร่อยแน่ๆเลย ^_^ มื้อเย็นวันนี้เป็นผักชะคราม
(เขียวๆคล้ายผักกูด ชะอม) ลวก ต้ม ราดกะทิ
น้ำพริกกะปิ (เด็ด) ปลาทุทอด ปลากระพงหรือสลิ
ทอด (จำหน้าไม่ได้จริงๆ มันกรอบอร่อยมาก)
หอยแครงลวก และปลาดุกผัดกะปิใบกระเพรา
กรอบ กับต้มยำกุ้งร้อนๆ แซ่บสุดๆ กินกับข้าวสวย
อิมพุงบานไปตามๆกัน หลังจากอิมพุงกางแล้ว

ก็เตรียมถุงนอน เราจะไปนอนกระเตงกัน ลงเรือ
แล้วก็วิ่งไปตามคลองออกสู่ทะเลลอยล่องไปตาม
ทะเลสีดำใต้ฟ้ามืด แล้วก็ถึงกระเตงหรือกระต๊อบ
(เสาสูงๆ) ปีกหลักอยู่กลางทะเลอย่างมากมาย
แต่อยู่ห่างๆกันนะตามแปลงหอย เอาไว้เฝ้าหอย-
แครงนั่นเอง พอมีนักท่องเที่ยวมา เขาก็เลยทำเป็น
ที่พักให้ พร้อมมีคาราโอเกะ ซึ่งฉันคิดว่ามันไม่
เหมาะเลยที่จะมาฮาเฮกันกลางทะเลแบบนี้ มา
ทะเลก็ต้องชมธรรมชาติสิ มาร้องเพลงแบบนี้แล้ว
ลิง ปู จะหลับกันยังไง? ในคืนนั้นเราพูดคุยถึงสิ่งที่
เสี่ยงของการทำ Home Stay และแหล่งทำมาหา
กินถูกเปลี่ยนเป็นแหล่งท่องเที่ยว แนนอนต้องมี
ทั้งข้อดีและข้อเสีย แต่ขอทำข้อดีมากกว่าได้ไหม
อยู่ร่วมกับธรรมชาติ ใช้อย่างเคารพซึ่งกันและกัน
คนเราต้องมีความอ่อนน้อมเคารพผู้ให้เรานา.. ทั้ง
ธรรมชาติและพ่อแม่ให้เรามากมายอยู่ ทำเพื่อ

เขาบ้างจะเป็นไร และอีกอย่างเมื่อมีการทำธุรกิจ
เข้ามาในแหล่งชุมชนไหนๆ ความอบอุ่นและความ
กันเองก็จะหายไปทีละน้อยในบางที แต่เสน่ห์
ของคนไทยก็คือมีน้ำใจไมตรีนะ มันจะคงอยู่ถ้า
เราไม่ทำมันหาย

5

แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ จะน่าประทับใจเพราะ
เจ้าของบ้านนี่แหละ แต่น้ำใจของเราต้องทำถูกต้องด้วย
นะ ไม่ใช่ไปสอยหอยนางรมของเจ้าของฟาร์มที่เขา
เลี้ยงไว้ แล้วเอามาทินโดยไม่ขออนุญาตเจ้าของ อันนี้
คนที่พาไปมีส่วนผิดเต็มๆ นักท่องเที่ยวก็ผิดมากนะ
ทำอะไรต้องรู้จักพอดีค่ะ แล้วก็ต้องเคารพสิทธิของ
ผู้อื่นของกันและกัน สังคมก็จะอยู่อย่างสงบสุขค่ะ
^^ พอคุยกันเสร็จแล้ว เราก็นั่งเรือไปนอน ณ
กระเตงสุดขอบฟ้ากัน ไกลมาก มีดๆแล้ว ฉันและ

พวกเราก็ได้พบสิ่งมหัศจรรย์ พรายน้ำค่ะ! ดวงดาว
ระยิบระยับพร่างพรายใต้ผืนน้ำสวยงาม พราว
สุดๆ ^O^ มันจะเรืองแสงพริบพริบๆอย่างกับ
หิ่งห้อย ในทะเลสวยงามมาก สีเขียวๆ พอยกขึ้นมา
เป็นจุดเล็กๆ กลมๆใสๆ? หรือไม่ก็อะไรไม่รู้
เป็นแพลงตอนน้อยในทะเลใหญ่ สวยน่ารักจริงๆ
แล้วคืนนั้นก็กลับไป เข้าฟ้าใสมีเมฆบ้าง ดวงอา-
ทิตย์ขึ้นเป็นแสงสีส้มหลังเมฆ ฌ ชอบฟ้า แล้วก็
ประกายแสงสีทองจ้ำเป็นลำดับหลังกลับเมฆ
ขาวสวยงาม แล้วเราก็บอกลากระเตงยามเช้าที่
แจ่มใสไปกับเรือกลับสู่บ้านพัก อาบน้ำอาบท่า
แล้วก็กินข้าวเช้าเป็นข้าวต้มปลาใส่ขิง พักผ่อน
เมื่อคืนมีฝูงทะเลมาบินว่อนนอนไม่หลับเลย ดินน้ำ
ที่พี่ซึงกับคุณลุงมาทางมั่งให้ ชอบคุณค่ะ ตอนเช้า
ก็เลยสะสมสะสมสิ้อ พักแล้วก็ตื่นค่ะ ^^ จากนั้นไป
ป่าชายเลนกัน ที่นี่มีโกงางมากหลาย แสม และ

ลิ่งคะ เรือแล่นออกจากบ้านไปยังแนวป่า ชาวบ้าน
บางคนก็เลี้ยงกุ้ง ในตอนนี้ต้นไม้เขียวครึ้มเลย
พี่มาดคนขับเรือบอกว่ามันमारของกินอย่าให้
นะคะ! ลิ่งเสียนิสัย พอไม่มีเรามาันก็จะอดตายคะ
เราไปฟาร์มเลี้ยงกุ้งแบบธรรมชาติก่อน ที่นี่ไม่ใช่
สารเร่งอะไร? น้ำในบ่อใสมากคะ สะท้อนเงาท้อง-
ฟ้าและเมฆสีครามสวยและสบายตา แล้วเราก็ไป
บ้านทำหอยจืดต่อคะ เรือแล่นผ่านบางตะบูนแล้ว
ไปออกเพชรบุรีคะ วิวไกลมาก ที่บ้านทำหอยจืด
เราได้ลองห่อฟองเต้าหู้กับเนื้อหมูกับปูหมักคะ
แล้วก็เอาไปนึ่ง 20 นาที หลังจากต้มเป็นซ้อๆ นึ่ง
แล้วทานก็อร่อย ทานกับข้าวหวานแล้วก็เอาไป
ทอดร้อนๆกรอบๆ อร่อยมาก! พอเราพุ่งกางก็กลับ
มากินก๋วยเตี๋ยวเรือกันต่อ ชามเล็กๆ มีกุ้งทอด
กรอบอร่อยๆอีกมาก ทานกันจนอิมแปล! ^^
ณ หน้าบ้านขนมหวาน เราทำขนมเม็ดขนุนซึ่งป่า

ได้เตรียมกวนไส้ถั่วกวนหวานๆและเผือกไว้ ปั่นไป
กินไป อร่อยแรง^^ แล้วก็ทำฝอยทองคือน้ำไข่
เปิดสีแดงโรยเป็นเส้นจากชั้นใบเล็กเจาะรูลงบน
น้ำเชื่อมน้ำตาลทรายต้มหวาน ตั้งไฟจนเดือดแล้ว
โรยเป็นวงกลม แล้วก็เอาไม้สอยขึ้นมาเป็นเส้นๆ
จับๆ หวานๆ น่ากิน จากนั้นก็นำขนมไส้เม็ดขนุน
ที่ปั้นเสร็จมาชุบกับน้ำตาลไข่เปิดคือไข่แดงกับน้ำ
ที่ตีดเปลือกไข่คนให้เข้ากัน ชุบแล้วก็หยอดลงใน
น้ำตาลเชื่อมแล้วปิดไฟก่อน หยอดเสร็จเปิดไฟ
ให้เดือด พอไข่สุกก็ตักขึ้นมา กลับคะ ตื่นมาอีกที
มันอยู่ในถุงแล้ว หน้าตาน่ากินมาก แล้วเราก็ได้รู้ว่า
ที่เคลือบขนมเม็ดขนุนคืออะไร^^ นึ่งเรือได้คลื่น
กลับมาที่คลอง กินน้ำแข็งใส สีแดงหวานแล้วก็ไป
บ้านทำกะปิคะ คุณยายชื่ออะไรน้ำ! T_T แต่กะปิ
อร่อยมากคะ เค็มกำลังดี กะปิเร็ดๆ ต้องทำจาก
เคยหมักกับเกลือคะ น่าจะหมักเป็นปี เคยตัวเล็ก

สีขาวใสดาสีดำ หอมมาก น่ากินมากมีค่ะ ก็เลยซื้อ
กลับมากินแบบ Happy ^^ แล้วก็เอากลับมาบ้าน
เก็บของแล้วก็นั่งเรือกลับไปยังจุดที่ลงรถมาแวะ
ทานอาหารเย็นที่ร้านแดงอร่อยมากค่ะ ต้มยำ
หม้อภูเขาไฟ ปลาตัวใหญ่ เท๋าว่าฟ หอดกรอบราด
น้ำปลา ปลาทุ้มหวาน หมักต้มหวาน และข้าว
ผัดกุ้ง ข้าวผัดปูจานโต ผัดผักบุ้งจานแรกนั่งเลย
ค่ะ กินกันอึ้งจริงๆ ^^ ขากลับฝนตก ทางร่มวิ้ง
กลับรถตู้กัน ป้ามารับพอดี สบายมากค่ะ โชคดีสุดๆ
^^ มากับกระต่ายเป็นหวัดแล้วอึ้งพุงกางจริงๆค่ะ
ความรู้ยังบานอีก ขอขอบคุณๆกระต่ายค่ะ ^^ พี่ๆ
และทีมงานทุกคน

มีของมาฝาก..ไปคลองโคนมา
แล้วก็เกิดไอเดียปั๊งๆ ว่าอยากจะ
ทำเมนูของฝากทริปนี้ขึ้นมาก็เลย
เอากะปามาฝาก กะปิคลองโคน
หอมมากกกก....รสชาติก็เค็ม
กลมกล่อม จะกินดิบๆ ตำนน้ำพริก
จัดจ้านหรือคลุกน้ำตาลกับ
พริกแห้งเป็นเครื่องจิ้มกับมะม่วง
ก็รสจัดกำลังดี อะไรก็อร่อย
ถ้าใส่กะปิคลองโคน

สปาเก็ตตี้กุ้งกะปิคลองโคน

ส่วนผสม (สำหรับ 1 ที่)

เส้นสปาเก็ตตี้	120	กรัม
ใบโหระพาเด็ด	40	กรัม (แบ่งซอสักกิโลไว้แต่งจาน)
กุ้งชีแฮ้ตัวโต	4	ตัว
กระเทียมสับ	3 - 4	กลีบ
กะปิคลองโคน	2	ช้อนโต๊ะ
น้ำตาล	1	ช้อนโต๊ะ
พริกป่น	1/2	ช้อนโต๊ะ

วิธีทำ

2. ต้มกะปิคกับน้ำตาล
และพริกป่นให้เข้ากันก่อน
(จริงๆจะบอกว่าเอาเค็มผัด
หวานมาแล้วไปจิ้มกะมะม่วงแรด
กินให้อิ่มก่อน เหลือเอามา
ทำเมนูนี้ได้จะ เด็ดๆ)

2. ต้มเส้นสปาเก็ตตี้ให้สุก
หนังเรื่อง il mary บอกให้ลองโยน
แปะข้างฝาดู ถ้าติดก็กำลังดี
แต่เราใช้ชิมเอาพอใจนะ
นุ่มๆเหนียวๆก็กำลังดี

3. ตั้งกระทะให้ร้อน ใส่น้ำมันลงในกระทะ
รอให้น้ำมันร้อนใส่กระเทียมสับลงไป คั่วให้
หอม ใส่กะปิ ผัดให้หอมและสุกใส่กุ้งลงไป
พอกุ้งเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มก็ใส่เส้นสปาเก็ตตี้
ผัดให้หอมจนเข้ากัน (ผัดหอมๆมันยั่วน้ำลาย
คนผัด เอ๊ยคนกินได้นะ)

4. ใส่ใบโหระพา ผัดให้พอ
สลบ เสร็จ ตักใส่จาน ตกแต่ง
ด้วยใบโหระพาสดเล็กน้อย
พร้อมเสิร์ฟ

คน ฟ้า ป่า สัตว์

เครือข่ายเคาร์พริก(ษ์) ธรรมชาติเปิดตัว
ณ หอศิลป์ กรุงเทพฯ โดยมีคุณกาญจนา (ดร.กาญจนา
นิตยะ) หญิงเก่งแห่งเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว
ลุงอ้อยและพี่คุ่น มาเสวนากันในเรื่อง **เราเป็นส่วน
หนึ่งของธรรมชาติ** ใช่แล้วค่ะ เราเป็นส่วนหนึ่ง
ของธรรมชาติจริงๆ ป่าและทะเลอยู่มาก่อนได้โดย
ไม่มีเรา และไม่จำเป็นต้องมีเรา เขาก็อยู่ได้ ไม่มี
มนุษย์ สิ่งห้ กระทั่ง หมี เก้ง กวางผา แมวป่า
หรือเสือ มนุษย์เราไปบุกรุกเขานะ สัตว์พวกนี้คง
อยู่อย่างสบาย ถ้าเราไม่ไปไล่ยิงเขามากิน เก็บเขา
มาเลี้ยง เคยถามเขารึเปล่าว่าเขาต้องการไหม?
ไปเลี้ยงเขานะ ถึงคิดว่าเลี้ยงเขาอย่างสบายแต่คง
ไม่เท่าบ้านของเขาหรอกนะ แล้วที่ล่าเขามากิน
หรือประดับ ถ้ามคำเดียว ไม่กินอั้งตีนหมี ตีงู
จะตายไหม? ไม่มีเขากวางหรือนออแรดในบ้านจะ
ตายหรือเปล่า? สะเทือนใจจริงๆ เก็บของสัตว์ที่
ตายแล้วมาเชยชม! ชอบเขาจริงๆก็ไปแอบดูเขา
ตามป่าก็ได้ไม่ต้องไปกวนไปไล่ล่าหรือบังคับเขา
อยู่เฉยๆ รอเดียวเขาก็มาใช้เชยชมเองแหละ แบบ
นั้นสวยกว่าเป็นธรรมชาติกว่าตั้งเยอะ แต่ถ้าไปดู
เขาละก็ไปตีๆนะ อย่าไปกวนเขาเด็ดขาด ไม่มีใคร

อยากถูก รุกล้ำอาณาเขตของตัวเองหรือก อย่าว่า
แต่สัตว์เลย คนเองก็เหมือนกัน ถ้ามีใครแปลกหน้า
มาแอบดูเราคงโกรธ นี่ในบ้านของเขา เขาจะโกรธ
และกลัวไหมล่ะ ไปดีๆ ศึกษาเขาทำความรู้จักกัน
ก่อน รู้ประวัติและลักษณะนิสัย อ่านไปก่อน แล้ว
ค่อยเอามิตรไมตรีไปพบกับเขา บางทีคุณอาจจะ
ไปเจอวางยืมให้ หรือวาฬโบกครีบทักทายก็ได้นะ
ถ้าเราไปพบเขาอย่างเป็นมิตรและจริงใจ ^^
เพราะว่าเราอยู่ในโลกใบเดียวกัน อากาศเดียวกัน
ใช้น้ำบนผืนโลกเหมือนกันกับสัตว์ป่าและสัตว์
ทะเล เราจึงต้องเคารพรักและเป็นมิตรต่อกัน
แล้วเราก็จะอยู่อย่างสงบสุข คุณต้นไม้ด้วยนะ ไม่มี
ต้นไม้เราก็ไม่มีอากาศ ไม่มีดิน ไม่มีอะไรเลย
เราเกิดมาก็ว่างเปล่าอยู่แล้ว และเมื่อเราจากโลก
ไปก็คงว่างเปล่าเหมือนกัน เวลาที่เราหายใจอยู่
ขอให้เราทำมันให้มีความสุข และไม่ทำให้ตนเอง
และธรรมชาติเดือดร้อนก็พอ “ ณ เวลาที่คุณ
หายใจอยู่....คุณทำเพื่อโลกแล้วหรือยัง?”

จากงานห่อศิลป์

23

มิถุนายน

2552

ชั้น...ลาว
14
ตุลาคม
2552

1

โรงเรียนสายใย

เราไปที่โรงเรียนสายใย หรือโรงเรียนของคุณแรมซี่ โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนที่ชาวแคนาดาคนหนึ่งผู้มาเที่ยวลาวเมื่อ 7 หรือ 8 ปีก่อนแล้วเกิดความประทับใจในประเทศลาว และตัดสินใจใช้ชีวิตอยู่กับสาวลาวหรือคุณโสภาวันต่อ ณ ดินแดนริมฝั่งแม่น้ำโขงนี้ และได้กลายเป็นโรงเรียนสายใย หรือ Eco-school เป็นโรงเรียนที่เน้นการให้ความรู้กับนักเรียนนักศึกษา อายุเยาว์ๆ หรือวัยรุ่นนำไปประกอบอาชีพจริงในอนาคตนั้นก็คือเรียนวิชาการประกอบอาชีพ เลี้ยงไก่ เลี้ยงปลา กบ ทำโรงครัวผลิตเวรกันทำอาหาร โดยเด็กๆ ที่นี้จะพักค้างคืนโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ โรงเรียนดิน บ้านดินที่พกกี่สวยงามและเย็นเป็นห้องนอนของเด็กๆ นักศึกษา มีทำสบู่ และมีการเรียนการสอนที่เหมือน

โรงเรียนกลางทุ่งนา เล็กๆแต่อบอุ่น ล้อมรอบไปด้วยความรู้และห้องเรียนธรรมชาติ ใช้ในอนาคตได้จริง เห็นจะๆ ปลาเป็นปลาอะไรอย่างนั้น มีโรงเรียนเพาะเห็ดซึ่งข้างในมีเห็ด ในถุงตั้งเรียงรายมากอยู่ แล้วเราก็ได้คุยกับเด็กๆหรือจะเรียกว่านักศึกษา ก็ได้เพราะเขากำลังศึกษาห้องเรียนธรรมชาติและตัวอย่างที่ใช้ได้จริงอยู่ พวกกระต่ายแนะนำตัวฉันได้คุยกับปุย สาวลาวตากลมหวานหน้าปิ่นน่ารักสุดๆ ปุยบ้านอยู่ไม่ไกล ยังอยู่ในเขตจำปาสักนี้ ปุยมาเรียนที่นี่เพราะอยากนำความรู้ไปใช้ที่บ้านไปเลี้ยงสัตว์ ทำสวนที่บ้าน ซึ่งเราก็มักๆ เขามีครูหรือผู้ใหญ่มาสอนจักสาน ซึ่งมันเหมือนกับเป็นโรงเรียนชีวิตจริงยังงี้ก็ไม่รู้ คือชีวิตที่เรียบง่ายอะเรียนอะไรที่เอาไปทำมาหากินได้ไงจะได้ไม่เหนื่อยเปล่า ทุกวันนี้ฉันก็ยังไม่รู้จะตรากตรำเรียนไปเพื่ออะไรถ้าไม่ใช่เพื่อตัวเอง คนเราก็ทำเพื่อตัวเอง

ทั้งนั้นแหละ เมื่อพอแล้วเราก็น่าจะคืนให้สังคมบ้าง ให้ธรรมชาติ ให้สิ่งแวดล้อมเพราะว่าเราใช้มันเพื่อเรามากเหลือเกินจริงๆแหละซึ่งฉันก็เชื่อว่าเราทุกคนก็ทำเพื่อคนอื่นได้บ้างแหละ อย่างน้อยๆก็พ่อแม่ใช่ไหมละ การทำเพื่อผู้อื่นไม่ใช่ความสุขกายแต่เป็นความสุขใจ ซึ่งเราก็เคยเจอความสุขนี้มาแล้วเราก็อ Happy สุดๆใจนั้นแหละ เราก็เลยอยากชวนให้มาทำเพื่อผู้อื่นบ้าง จะได้สุขใจ ให้โดยไม่หวังอะไรตอบแทน สุขจนน้ำตาไหลเลย คุณแรมซี่เป็นตัวอย่างของความสุขและการทำเพื่อผู้อื่นที่เห็นชัดเลยนะ เขาทำเพื่อให้โรงเรียนนี้เป็นของชาวลาวเพื่อสร้างรากฐานที่มั่นคงโดยการประกอบอาชีพเรียนจากที่นี่ไป คุณก็ไปประกอบอาชีพและพึ่งพาตัวเองดูแลครอบครัวได้ พร้อมทั้งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ชีวิตเป็นสุขจะตาย ได้อยู่กับธรรมชาติคนเมืองอย่างฉันจะไปรู้อะไร บางทีคนชนบทอาจ

จะเจริญทางจิตใจกว่าคนเมืองก็เป็นได้ เพราะมันไม่มีสิ่งยั่วยุต่างๆให้เข้าใจ..หลังจากคุ้ยๆทักทายและร่วมสนทนากันเสร็จ เราก็ร่ำลาชาวสายใยและบ้านดินไปยังรถตู้และคาราโอเกะ กิจกรรมไร้สาระแต่ผ่อนคลาย รู้ตัวอีกทีก็ถึงร้านหมูกระทะ โอ้แม่เจ้า ชาวลาวก็กินหมูกระทะเหมือนเราเลย ก็แห้งละหมูกระทะกำลังเป็นที่นิยมอยู่ทั่วไปนี่หน้า หมูกระทะอร่อยมาก เตาร้อนๆวางหมูชิ้นมันลงไป ญให้ทั่ววางเนื้อลงไป หมู ปลา ไก่ หมึก เนื้อวัว ไข่ไก่ เราใส่ลงในน้ำซุบที่มีผักต้มจนเปื่อยๆ ใส่วุ้นเส้น ใส่มาโปะหมึก หรือเนื้อสุก เนื้อมันจะแดงขึ้นมา เสียงดังซ่าๆ ฉ่ำๆ แล้วก็คิบกิน จิ้มน้ำจิ้มเผ็ดเปรี้ยวเค็มสักหน่อย อร่อยจนกินไม่หมดไม่เลิกรากันเลยทีเดียวฮ่าๆ หลังจากพุงกางกับกระทะหมู เราก็ตบท้ายพุงรู่ๆของเราด้วยไอศกรีมวานิลลา ช็อกโกแลตและสตอเบอร์รี่ในถ้วยเดียวอย่างอร่อย ก่อนจะกลับ

ไปนอนที่บ้านทรายทอง (โรงแรมหัตตาวัน) อย่าง
สุขใจ..

2

วันใหม่เราเก็บของเตรียมไว้แล้ว ตลาด
ดาวเรืองที่รักเรากำลังจะไป ตลาดแห่งนี้เป็นที่ที่เรา
ฝากท้องมือแรกและมือสุดท้ายรวมถึงเกือบทุก-
เช้าที่เมืองลาวไป อาหารที่อร่อยและมีหลาก-
หลาย ขายของสด ของแห้งทุกอย่างที่ต้องการจัดได้
ตามใจ ขนมปังบาแกตราตนมข้นหวานอร่อยกับ
กาแฟและขนมเหนียวเป็นมือเช้าของเรา ชอบขนม-
ปังและขนมเหนียวมาก กินแล้วกินอีก โปรดปราน
กาแฟเป็นที่สุด ความหอมของการบด รสชาติที่เข้ม
ถึงใจ ทุกอย่างกำลังดีจนทำให้แค่ดื่มกาแฟ 1 วันก็
สดใส ^^ เราเดินลั่นลาขนมนี้อีกครั้ง ซื้อผ้า-
ขาวม้าและของ ใครใคร่ซื้อของประดับ เครื่องเงิน

ทองไป ผ้าแพร ผ้าฝ้าย ผ้าพันคอผืนสวย แว่นกันแดด
วิทยุ เครื่องใช้มากมายให้เลือกไม่หมดหลบกระแสะ
เงินทองไปลองจิบเบียร์ลาวในเช้าวันใหม่ ร้านกาแฟ
สวยๆเล็กๆในตลาด นั่งสบาย มองวิวอันนี้ ผู้คน
มากมายกับตลาด เป็นของคู่กันไม่มีวันเบื่อ หายใจ
จนเหนื่อยแล้วเห็นที่จะต้องกลับไทยกัน รถตู้ไม่รอ
ช้า พอพวกเราครบก็ออกเดินทางทันที เขาขับรถวน
คูรอบเมืองจำปาสัก บ้านเรือนมากมายและแดด
ร้อน ก่อนจะแวะที่ทำการไปรษณีย์ที่น่ารักและส่ง
โปสการ์ดแทนจดหมาย แล้วก็ไปพิพิธภัณฑ์เมือง
จำปาสัก ที่นี้มีเรื่องราวประวัติศาสตร์กว่าจะมา
เป็นประเทศลาวเล่าให้เราฟัง พิพิธภัณฑ์จัดอย่าง
เรียบง่ายในตึกสองชั้น ภาพผู้นำประวัติศาสตร์
หลายท่าน ภาพเรื่องราวของประเทศ ปราสาทวัดพู
จำลอง ของดีของดังในเมืองปากเซ ชากระบือและ
เงินตราตั้งแต่สมัยก่อนถึงปัจจุบัน เรื่องราวมากมาย

ที่ทำให้เรารู้จักประเทศเรามากขึ้นกว่าที่เป็นมา
จากนั้นเราเดินทางต่อไปยังช่องเม็ก แม่แม่เจ้า
เรายังมีเวลาซื้อผัก ของซื้อของขายข้างมากมี
เหลือเกิน มีให้เลือกจนเหนื่อยและสนุกสนาน ซึ่ง
เราก็เพลินตาเพลินใจจนกระทั่งนำ Passport ของ
เราไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจ สบายดี อย่าได้ทักคำนี้
เชียวนะ เดียวไม่ได้กลับไทย ก็ไม่ต้องรำเรงดีดี
เดี๋ยวจะได้อยู่ลาวจนเซ็ด เซ็ด Passport เสร็จ
เอกสารเรียบร้อย เราก็เดินทางเพียงชั่วก้าว
ผ่านเราก็อยู่ ณ ประเทศไทย เมื่อไม่กี่วันทีก่อน
ยังรำลาพี่ปุยอยู่เลย ไกด์ที่พาเราเดินทางนำเที่ยว
และเล่าเรื่องลาวมากมายให้ฟัง รวมถึงวิถีชีวิตและ
วัฒนธรรมของชาวลาวอีกมากที่คนไทยไม่รู้และไม่
เคยรู้จักและเราก็ได้เรียนรู้ตลอดหลายวันที่ผ่านมา
เราอยู่บนโลกในเดียวกันจริงๆ ไม่รู้เราจะวิ่งหนี
ความสงบสุขทำไม?

เจียงใหม่...เจ้า

27

พฤศจิกายน

2552

1

ทริปเจียงใหม่กับ Gang กระต่ายอ้วนพี
เรานัดพบกันที่ซ.รางน้ำ อนุสาวรีย์ 1 คั่น แล้วก็ที่
ลาดพร้าวอีกคั่นหนึ่ง รวมทั้งหมด 2 คั่น เวลาสอง
ทุ่ม ป้าปามาส่ง ลงมาเจอตริ้ม เฮ้อ...ไม่เจอกันนาน
สบายดี??? แล้วเราก็นั่งรอโทรหา มีใครมาบ้าง??
พอเดินไปเจออะ เฮ้ย! ดิว Top ฟิน ลุงเต๋า มากัน
เยอะเชียว! แล้วเราก็ก่เลยเดินไปรอขึ้นรถ พวกพี่ๆ
พี่แก้วกับพี่จูน ตามมาสมทบออกเดินทาง บนรถ
เต็มไปด้วยเสียง..หลับ..คุย ดูหนังนี่หว่า เรามาเจอ
กันที่ปั้มน้ำมัน กับรถตู้อีกคัน พี่บอล พี่ก๊ แม้ว Net
และพี่กระต่าย เปิ้ล จำไม่หมดแฮะ ทานข้าวแล้ว
ก็ขึ้นเหนือกันต่อ หน้าหนาวอากาศเย็นตลอด
กลางคืน หลับบนรถจนเหนื่อย แวะล้างหน้าล้างตา
ที่โรงแรมคำพูนวิล โรงแรมเล็กๆน่ารัก เรามาถึง
ก่อนฟ้าสาง มีเวลาเอนกายนิดหน่อย เราก็ก่เลย

อาบนํ้าซะ ห้องนอนเป็นเตียงเดี่ยว ห้องทาสีอ่อน
สบายๆอุ่นๆ กระจกแต่งด้วยภาพวาดสีน้ำ ลายวัด
สวยแปลกตา bed runner เป็นผ้าทอลายตรงกลาง
ผืน ในห้องนํ้ามีสบู่ แชมพู โลชั่น และคอตตอนบัด
พร้อมหมวกอาบนํ้า แบ่งสัดส่วนที่อาบนํ้าในห้อง
เล็กๆ ด้วยม่านกันกับโถส้วม มีนํ้าอุ่นอาบสบาย
พิจูกับพีแก๊วหลับ หนู Net กับหนูแมวนอน พอ
อาบนํ้าเสร็จก็มากุญกับ Net เกสัชรสาวอนาคต
ไกล Net น่ารักคะ ^^ พอฟ้าสางเราไปตลาดเช้า
เมืองลำพูน ไปหาอะไรอร่อยๆกิน ซึ่งก็ไม่รู้หรอกว่า
ร้านไหน พอเจอข้าวแกงก็เดินเข้าไปกินขนมจีน
นํ้าเงี้ยว ไม้ซัน รสอร่อย แล้วก็เดินดูตลาดขนาด
กลาง

2

คนไม่มากแต่ก็เดินกันขวิักไขว่ ของสด
ของแห้งแบ่งโซนกัน ร้านรวงและของขายเป็นแผง

มากมาย เรามักจะมองหาและสงสัยในอะไรแปลกๆ
สิ่งที่เราไม่เคยเห็น พบ ถาม และทดลอง นิสัย
ช่างค้นหาทำให้โลกสนุกสนานและพัฒนา พี่หนึ่ง
เจอต้นสาคร พุดถึงสาครเราจะนึกถึงเม็ดกลมๆ สี
ขาวใส แต่นี้ไม่ใช่ละ เหมือนหน่อไม้ ต้นเล็กๆ สุดท้าย
แปลกตาและน่าสงสัย มันกินยังงี้ (วะ?) ยายเขาก็
บอกแกะกินธรรมดา^^; มีดอกไม้ด้วย ดอกไม้สด
หลากสี สดใส ดาวเรืองเหลืองอร่าม ชมพูงามสดใส
ก้านเขียวมะลิไซ้ ร้อยเป็นพวงกับกุหลาบแดง
ดอกไม้สวยมาก ดอกโตๆงามๆทั้งนั้นเลย เราชอบ
ดอกกุหลาบขาว มาตลาดชอบดูดอกไม้ เดินผ่าน
ผัก เชียงหมู เสื้อผ้า ก็ไม่ชื่นใจเท่าดอกไม้ ก็เลยชอบ
ดู ที่น่ารักมากก็คือคุณยายถือตะกร้าหวายมาจ่าย
ตลาด ตะกร้าหวายสานหนาๆสวยงาม แล้วใส่ของ
ไม่ใช่ถุงพลาสติกเลย เยี่ยมทีเดียวละ ตะกร้า
กระดาษ ใบตองมีการพัฒนามาก่อนพลาสติกอีก
ทำไมคนเราถึงเลิกใช้กัน? ทั้งๆที่ตะกร้าใบตอง

กระดาดเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากกว่า?? หลัง
จากอิมท้องกับตลาดมือเช้าที่เมืองลำพูนแล้ว เราก็
แยกย้ายเก็บของเตรียมเดินทางกันต่อ แวะรับพีโก
เจ้าหน้าที่ทำการอุทยานฯ ไปยังเส้นทางศึกษา
ธรรมชาติกัวแม่ปาน ยังไม่ทันจะจัดจางกับมือเช้า
เราก็ทานมื้อกลางวันเป็นข้าวเหนียวส้มตำที่ร้าน
หน้าทางขึ้นกัวแม่ปาน ทำไมส้มตำในอช.ต่าง ๆ มัน
ถึงอร่อยกว่าทั่วไปนะ บรรยากาศที่สวยงามเป็น
ตัวชูรสหรือ? พีโกเป็นคนพาพวกเราเดินกัว มี
ทั้งคนที่เคยมาและยังไม่เคยแวะหลายคน ทางเดิน
เปลี่ยนไปมาก จากเดิมที่เคยเป็นดินก็เทปูนเอาไม้
หมอนมาวางทางเดินสะดวกขึ้นเหนื่อยน้อยลง
คำว่าเหนื่อยนี้ทำลายอะไรไปเยอะนะ ความรู้สึกดีๆ
ธรรมชาติ ไม่รู้สิ เหนื่อยกายไม่เท่าไรเหนื่อยใจยิ่ง-
ยวดกว่า ทำไมคนเราเพื่อชมความงามของธรรมชาติ
จะยอมลำบากซักหน่อยจะเป็นไร ธรรมชาติทำมือ

ไม่อาจสวຍเท่าธรรมชาติบันดาล มันต่างกันเยอะ
สัมผัสธรรมชาตินะ มันหอมหวานไปกับการเดินทาง
ความลำบาก ความสดใส ทุกอย่างของการท่องเที่ยว
เที่ยวไม่ใช่จุดหมายเพียงอย่างเดียวหรอก

3

เรื่องราวระหว่างทางก็เป็นสิ่งสำคัญและ
ยังเป็นรสชาติอีกเพื่อเที่ยวธรรมชาติแล้ว ยอมลำบากบนพื้นดินดีกว่าเดินสบายบนพื้นปูนค่ะ ยินดี
แต่ถ้าคิดอีกแง่หนึ่ง ทำทางสะดวกๆจะได้ไม่เหยียบ
ดินแน่นและออกนอกทาง อ่า..แต่ทางที่เหยียบจน
ดินแน่นมันก็เป็นTrail แล้ว มันเป็นพื้นที่ที่ใช้งาน
มานานแล้ว ไม่เหยียบต้นอื่นแน่ เว้นจะออกนอก
ทาง แล้วคุณจะออกนอกทางทำไมละค้า?! คำถาม
บรรเจิดมาก แต่คำตอบคุณคงรู้อยู่แก่ใจ ฉันเดินไป
ตามทางด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ สถานที่เดิม คน

และเวลาเปลี่ยน ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป งามต่างกัน
ความรู้สึกไม่ใช่เดิมแท้แน่นอน ฉันค่อนข้างยึดติด
แต่ก็ยืดหยุ่นและปล่อยวางได้ ฉันจึงได้เห็นอะไรที่
ต่างออกไป และมีความสุขกับชีวิตมากขึ้น เพื่อน
ร่วมทางมีความสุข ฉันก็พลอยดีใจ เห็นทุกคนชื่น-
ชมความงามของธรรมชาติแล้วชุ่มชื่นหัวใจ

4

ป่าฤดูหนาวดูเหงาๆและแห้งแล้งและสดใส
บ้างเหมือนฤดูก่อน ฉันพลอยแห้งเหี่ยวใจ นี่กระมัง
ฤดูกาล ความจริงที่ไม่เปลี่ยนไป เปิดตาก็มองเห็น
เปิดใจก็จะสว่าง สายน้ำยังคงไหลริน ส่งเสียงใสๆ
กระทบหินให้ขึ้นรี้นจิตจริงนี่ ฉันชอบสายธารและ
น้ำไหลมาก เป็นคนก็เหมือนกระแสน้ำ ไหลลงสู่ที่
ต่ำ แต่ทว่าไม่ใช่จิตใจ เราแสวงหาความรื่นรมย์โดย
ลืมคำนึงถึงธรรมชาติมากไปแล้วแหละ ในยุคสมัยนี้

ฉันอยากให้คนสมัยก่อนผูกพันกับน้ำฉันใด คน
สมัยนี้ก็เป็นฉันนั้น ตกเย็นเรามากินข้าวเย็นที่อช.
กินกันกางพุงเป็นกระต่ายอ้วนซัดๆ ชอบคุณคะ
ขอบคุณ ^^ แล้วก็ Sharing ที่เรือนที่ค่าย Egco
เลย^^ น่ากลัวมากมีดๆ แต่ไม่กลัวเลยเพราะไฟ
เปิดและความเคยชินทำให้เราไม่หวาดหวั่น มีแต่
จินตนาการที่ทำให้เรากลัว เราพูดคุยกันจนดีใจ และ
กลับไปยังอช.ที่ tent จุดกางเต็นท์เป็นชุมชนเลยละ
เต็นท์ผ้าใบสีน้ำตาลลายพราง ผ้าปูอุ่นๆ แม่เจ้า
ยิ่งดียิ่งหนาว เรามาอาบน้ำที่เหมือนน้ำแข็งก่อน
ขึ้นไปกินข้าวและคุยกันที่ผาตั้งนะ กลับมานอน
อากาศหนาวมาก หวีเย็นเจี๊ยบ แปร่งฟันทีอย่างกับ
จุ่มน้ำแข็งเย็นจัดๆ แต่ก็สนุกดี พอน้ำเย็นสาด
เราจะรู้สึกอุ่นขึ้นทันที อุ่นจัดจนจะเป็นลม
อาบไปสัปดาห์แล้วก็รีบแต่งตัว นอนหนาวหลับๆ
ตื่นๆ เพราะอากาศเย็นมากจนเราหลับไม่ไหว

ถึงจะมีถุงนอนและผ้าห่มก็เถอะ เสื้อหนาวๆช่วย
ไว้ได้ดี (ขอบคุณแม่) เช้าวันต่อมา กินข้าวเช้าที่
อช.อินทนนท์ ที่ร้านอาหาร ก่อนเดินทางไปยัง
โฮงเฮียนสืบสานภูมิปัญญาล้านนา บ้านเมื่อดอก-
รักบาน ลานสวยๆวัดงามๆ ไม่ใช่วัดค่ะขอโทษ
เป็นเหมือนเรือนทำกิจกรรม มีลานเล็กๆตรง
กลางให้แสดง พี่เต๋ เก่ง พี่จิ้ง และหยินมาสมทบ
แล้ว เราไหว้พระแล้วก็ไปนั่งโต๊ะที่มี Slide Show
อ.ชัชวาลย์ ทองดีเลิศ กำลังเล่าเรื่องวิถีชีวิต
ชาวล้านนาให้เราฟังว่า แต่ก่อนเราเคารพใน
ธรรมชาติ มีผีป่วนๆดูแลต้นไม้ ดูแลครอบครัวให้
เป็นสุขซึ่งเราก็ต้องเคารพน้ำและรักษาน้ำ มีพิธี
ขอบคุณ คือเราเห็นคุณค่าและรักในความเป็น
ธรรมชาติ สมัยก่อนเราแบ่งป่าใช้สอยจากธรรม-
ชาตอย่างสมดุล ปัจจุบันเราใช้สอยป่าตามความ
พอใจของเราจนไม่เหลือพื้นที่ให้สิ่งมีชีวิตอื่นบ้าง

อย่างสัตว์ป่าก็แทบไม่มีที่อยู่เพราะเราบุกรุกผืนป่า
จนไม่มีที่ให้มันอยู่อาศัย แล้วเราก็กินข้าวซอยเป็น
มื้อกลางวัน อร่อยมาก กินไปตั้ง 2 ชาม อืม..ข้าว-
ซอยไก่สูตรแท้ แล้วเราก็กินโรงเรียนอัสสัมชัญ
หลาน เป็นโรงเรียนที่ผู้เฒ่าผู้แก่ชาวล้านนาสอน
ศิลปะท้องถิ่นอย่างจักรสาน ของเล่นเด็กๆ แบบ
โบราณ ลูกข่างไม้เสียง วัง วัง วัง เวลาเล่นผูกเชือก
เข้าตรงไม้ลูกข่างที่ยื่นออกมา ดึงให้มันกระโดดไป
ว้างๆ เขามีแข่งกันด้วยนะ ใครเสียงดังยาวนาน
ที่สุดชนะ ^^ แล้วก็มีส่วนข้าวบาเลย์ สานนก ดอก-
ฝิ่น ทำกระทงใบตอง ทุกคนตั้งใจที่ได้ผลงานออกมา
เป็นชิ้นแล้วก็ถ่ายรูปกับอัย ผู้เฒ่าผู้แก่อยู่บ้านก็
เหงาเนอะ เขาก็ต้องทำอะไรสนุกๆและมีประ-
โยชน์ แล้วก็สืบสานภูมิปัญญาด้วย ฝรั่งชอบนะ
เมื่อวันก่อนไปทำ House keeping ที่ห้องแขก
แล้วเขาเอาแก้วเบียร์ใส่ปลาตะเพียนตัวน้อยसान

เป็นเส้นยาวๆโค้งลงมาตรงโต๊ะทำงาน เก้และน่ารัก
มาก คนไทยไม่ค่อยเห็นคุณค่าหรรษา คนเราจะไม่
เห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ในมือ ฉันเห็นนะ แต่ยังไม่
อาจจับต้องมันก็แค่นั้น ทั้งๆที่ฉันก็ไม่ว่าจะรอไปเพื่อ
อะไร จากโรงเรียนอัสสัมชัญหลาน เราก็กินที่โรงเรียน
ดนตรี บ้านศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง พ่อครู
มานพ ยาระณะ (นาฏดุริยางคศิลป์) มีเด็กๆตัว
เล็กๆมาเรียนดนตรีไทยกันกลุ่มหนึ่ง พอเราเข้าไป
เสียงเครื่องสายก็ลอยมา เด็กๆเล่นดนตรีกันสนุก-
สนาน พอเราเข้าไปคุยก็เลยต้องเบาลงเสียงลงหน่อย
ฉัน^^หลับใน แล้วน้องๆก็เล่นดนตรีไทยให้เราฟัง
เพราะมาก ฉันเห็นด้วยกับการธำรงดนตรีไทยไว้
นะ ของเรามีดีเอง แล้วเราจะไปเอาของคนอื่นเขา
ทำไมละ จริงๆเราก็มีดีหลายอย่าง แต่เรายังใช้ไม่
ถูกทางก็แค่นั้น เช่นลอยกระทงสมัยนี้ทำสถิติ
บ๊าบอว่าเป็นคืนเสียตัวอะไรนั่น..มันก็แค่ข้อมูลนะ

แต่ถ้าคนไม่มีวิจารณ์แล้วเชื่อ หรือเราเห่อตาม
ฝรั่งสงกรานต์ แทนที่จะรดน้ำ ประพรมให้ชื่นฉ่ำ
ก็กลายเป็นสาดน้ำกันโครมๆ ให้น้ำแรงและเปลือง
น้ำไปอย่างนั้น (ทั้งๆที่เป็นหน้าแล้ง) จากนั้นน้องๆ
ก็โชว์การตีกลองสะบัดชัย กลองที่ฉั่นขึ้นชอบนัก-
หนา สาเหตุเพราะวัยเยาว์เคยมีภาพความทรงจำ
ดีๆ เกี่ยวกับกลองนี้ไว้ กลองนี้เป็นกลองที่ตั้งปลูกใจ
ให้ฮึกเหิม ไก่มันชนกันเลย (ไก่ในบ้านครู) ใ้คน
สมัยก่อนที่ไปรบมีกำลังใจต่อสู้ น้องๆตีกลองตีฉาบ
โหม่งกันเก่งมาก ทั้งน้องหญิงและน้องชายเสียง
ดังๆทำให้เรารู้สึกปวดหู แต่ก็สนุกสนานและมีพลัง
ประมาณว่าน้องตีฉาบที่ สะเทือนถึงสมองเลยล่ะ
จากนั้นเราก็ลาอาจารย์และเสียงกลอง เด็กๆใช้
เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เล่นดนตรีสืบทอด ดิจัง
กลับมาที่โรงเรียน มีดคำแล้วม้อคำเป็นขันโตก
รอเราอยู่

รู้สึกเหมือนทุกคนเป็นเจ้านายเจ้านาง
พอกินข้าวก็มีคนมาเล่นดนตรีมาพ้อนให้ดูจริงๆ
ช่างโชคดียะไรอย่างนี้ ที่สำคัญน้องที่มาพ้อนสวย
มากหน้าตาสวยและยังพ้อนสวยอีก พ่อชาก็หล่อ
เหลา เรียกได้ว่า การแสดงเพื่อฝึกฝนตัวเองและ
เป็นการสืบสานนี้น่าจะไปโชว์อย่างอื่นมากกว่า
ตอนทานอาหารได้นะ จริงๆระดับประเทศหรือ
ระดับโลกก็ว่าไป ทำเป็น trend ว่าคนไทยนะ
เหนือต้องพ้อนเป็น ใต้ต้องร้องเพลงมโนราห์ได้
กลางก็รำวง อีสานก็เซิ้ง ตะวันออกตะวันตกเอา
ให้ครบทั่วไทย เพราะไม่เช่นนั้นเอกลักษณ์ประจำ
ภาคประจำชาติก็จะหายไป ไม่มีคนสืบสาน เราคน
ไทยต้องรักษาและสืบสานประเพณีอันดีงามไว้
พล. ทำอย่างมีความสุขด้วยนะ อิมกับม้อเย็นเรา

ไปถนนคนเดินต่อ ต่างกับป่าพงโดยสิ้นเชิง คนเดิน
เต็มไปหมด ประตู่ท่าแพส่องไฟสว่าง มีของทำมือ
ที่ระลึกจุกจิกขายคนที่เดินผ่านไปมา ขนม อาหาร
เครื่องดื่ม การแสดงต่างๆ กระจ่าตายน้อยเก็บ
ของ เราไปร้าน Fern Forest café พบกับอาจารย์
อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์ ไม่อยากบอกว่าหลับใน
หรือฟังรู้เรื่องจนทะเล่ไปอีกมิติเพราะอาจารย์พูดถึง
Japanalism น้ำตาลที่แลกมาด้วยความลำบาก
ของชาว..แอฟริกาฝั่ง เรื่องระบบนิเวศการเมือง
 ฯลฯ ซึ่งนมหมดแก้ว แค้กแสนอร่อยก็โดนจัดการ
ไปท่ามกลางวงสนทนา ซึ่งฉันเป็นสุขนะแต่ประ-
มวลข้อมูลไม่ได้ แล้วก็กินส้มตำ (หึ่งละจำแม่น
มาก -^^-') อร่อยดี ตรงหน้าซ้ายมือปากซอย
ของร้าน ก่อนจะออกเดินทางไปด้วยม่อนล้าน
ที่มีพระอาทิตย์ตกและได้พบชาวอาข่า เขามาร้อง
เพลงและเล่นดนตรีรอบกองไฟกับเรา ทานอาหาร

เย็นแล้วก็มาพบพวกเขาสนทนา หลังจากที่ได้บ-
อ่นร่างกายรอบกองไฟ ชุตขาเขาและเสียงดนตรี
คำคืนที่มีดาวเราสนุกสนาน ขาวเขาเขามีชีวิตอยู่
อย่างไร คำตอบคืออยู่กับธรรมชาติ ฟังพาและนำ
มาซึ่งอาหารและเครื่องประดับจากน้ำพักน้ำแรง
การที่เราอยู่อย่างพอเพียง แค่นี้ก็เพียงพอความ
สุขของเราแล้ว คุณว่าไหม? คีนั่นนอนที่บ้านอา-
ภาศหนาวน้อยหน้อยหลังจาก Sharing จบไป
วันต่อมา ตอนเช้าเราไปดูพระอาทิตย์ขึ้นที่ยอด
ดอยมา พระอาทิตย์สีส้มดวงโตค่อยๆ โผล่พ้นก้อน
เมฆขึ้นมาก่อนจะค่อยๆ เลื่อนผ่านหยาเข้ากลีบเมฆ
ไป ท้องฟ้าสว่างแล้วเราไปบ้านชาวอาข่าต่อ ปลูก
กาแฟ ทอผ้า ตำข้าว ชุมชนเล็กๆ ท่ามกลางไ
หมอกที่ลางไปเพราะสายแล้ว เขามีลานโล่ชิงช้าไว้
ทำพิธี กระจ่าจอมชนก็สนุกสนาน แล้วก็กลับเข้า
บ้านเก็บของบนดอยม่อนล้าน เก็บของแล้วเราก็ไป

บ้านมะขามป้อม พบกับพี่ๆ มูลนิธิสื่อชาวบ้าน
มะขามป้อม กินข้าวกลางวันรดน้ำกับข้าวซอย
อร่อยๆ ล้างจานเองก่อนจะพักผ่อน ชมวีดิทัศน์
และคุยกับพี่ๆ พี่ๆเล่าให้ฟังถึงชาวดาระอั้งและ
ความลำบากที่เขาพบเจอ เขาหนีจากชาวประเทศ
เขามาไทย แล้วยังโดนจับบังคับให้ถอนสัญชาติ
ต่างๆที่ไทยมีให้เขานานแล้วและมาถอนออก ไม่ได้
รับความยุติธรรม มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนทาง
กฎหมายและเหตุผลอะไรไม่ทราบของรัฐบาลยุค
หนึ่ง แต่ในฐานะความเป็นคน ชาวบ้านที่ลำบาก
ควรได้รับการช่วยเหลือ เขาเจ็บช้ำมามาก ทหาร
บ้านใกล้ทำสิ่งที่ไม่ควรทำกับเขา เขามาพึ่งไทย
ชาวดาระอั้งเปิดหมู่บ้านใหม่แล้ว เรื่องราวร้ายๆ
เป็นเพียงบทเรียนที่ทำให้ชาวบ้านเข้มแข็งขึ้น เป็น
ชุมชนที่แข็งแรง คนเราต้องเจ็บมาก่อนถึงจะจำ
แต่เรื่องบางเรื่องไม่ควรเจ็บก็ควรจำ อย่างเรื่องดีๆ
ไง^^

ชาวบ้านที่นี้น่ารักมาก เด็กๆมาเล่นกับ
เรา ชวนเราเล่นนั่นนี่สนุกสนาน ชาวบ้านมีความ
เชื่อว่า เขาเป็นชนเผ่าที่มาจากกินรี เขาเลยใส่ห่วง
เหล็กที่เอว จะได้ไม่บินหนีไป กับชุดสีดำปกลาย
และสีสวยๆ กระจายแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ไปร้องเพลง
ไปสานตะแหวและรำดาบตามความชอบใจ ฉันท
ไปร้องเพลง เสียงแม่บ้านชาวกินรีและเด็กๆที่ร้อง
ให้ฟังเพราะจับใจ มีเพลงนางดอยเงิน พี่ๆ หนูชอบ
เพลงนี้มากเลย (เพลงนางดอยเงิน) เดี่ยวหนูร้องให้
ฟังไม่ดูเนื้อด้วย นี่ๆ เด็กๆน่าเอ็นดู พวกเราร้อง
เพลงกันจนได้ 2 เพลง เนื้อเพลงซ้ำๆ บอกถึงการไป
ทำบุญวันเข้าพรรษา และคำอธิษฐานที่จะนำมาซึ่ง
ความสุข สงบ คือเพลงดา คือ อ่าง และเพลงนาง-
ดอยเงิน ที่เล่าถึงเครื่องแต่งกายและเรื่องราวของ
ชนเผ่าให้เราฟัง น้องๆเต้นรำพวกเราร้องเพลง

เด็กๆน่ารัก เขาดูโทรทัศน์เหมือนเรา จริงๆก็ชีวิตปกติแหละ จะแบ่งเขาแบ่งเราทำไม แต่ที่ชนเผ่ามีสอนเด็กๆให้เรียนรู้วัฒนธรรมในวันหยุด ก็เลยมีเวลาสอนให้สืบทอดวัฒนธรรมประจำเผ่ากัน น่ารักดี เด็กๆโบกมือลาเราพร้อมกับตะวันเลื่อนแสงจากฟ้า ดอยหลวงเชียงดาวทอดเป็นเงาอยู่เบื้องหลัง ก่อนจะจางเลือนไป มื้อเย็นกับชาวมะขามป้อมและกระต่ายอ้วน แล้วก็มาคุยกับพี่ๆ กลุ่มมะขามป้อมๆมีมาตั้งแต่สมัยหนีเข้าป่าแล้ว สืบทอดกันมาหลายรุ่น จนถึงปัจจุบัน เขาเล่าเรื่องราวสะท้อนสังคมผ่านละครที่สื่อถึงชาวบ้านได้อย่างนุ่มนวล และแน่นด้วยข้อมูลที่เขาไปศึกษาและเก็บมาวิเคราะห์จนเป็นละครเรื่องราวเล่าให้ฟัง ซึ่งเป็นอะไรที่พิเศษ ถ้าเรื่องสิ่งแวดล้อมเอามาเล่าให้ย่อยง่ายขึ้นก็คงจะดี มีคนทำมานานแล้วแหละ แต่ว่ายังทานกันไม่หมด ไม่ทั่วเท่านั้นเอง ซึ่งเราเป็นเยาวชน

ยังตอบโจทย์เล่าเรื่องราวธรรมชาติได้ต่อไป ถึงจะโตก็ยังมีใจรักธรรมชาติอยู่ ปลุกต้นไม้ ก็เริ่มที่ต้นเล็กๆนี้แหละค่ะ ปลุกที่ต้น(ผู้ใหญ่)ก็คงไม่ยากไปใช่ไหมคะ ^^?

7

เช้าวันต่อมาเตรียมชวนพวกเรา ฟิน ดิว พี่เต๋ เก่งไปซื้อจักรยาน กินชาหมูในตลาดร้านดัง อร่อยจริงๆ ซื้อกลับมาที่บ้านมะขามป้อม อากาศยามเช้าสดใสดุสุดเลย เมื่อคืนสาวๆ นำทีมโดยพี่ปัด เน็ด พี่แก้ว พี่จูนและแมว ไปไหว้พระในรุ่งสางก็เมื่อคืนไปไม่ทัน พี่อะไรน้ำแห่งบ้านมะขามป้อม ชวนไว้คืนพระอุทิศมาลัยโลก สวรรค์สว่างให้เราไปทำบุญวันพระจันทร์เต็มดวงเขาไปไหว้พระกันมา อากาศแจ่มใสโอหมอกบางๆ ทำให้สดชื่น เทียวเล่นจนพอใจแล้วก็กินข้าว เก็บของกลับมาแวะเอาของที่โฮงเฮียน ก่อนจะไปกินข้าวที่ร้านเฮือนใจยอง

อาหารเหนือแท้ๆเลยอะ เนื้อเหนือ ไม่เคยกินมา
ก่อนแกง แข่ๆแบบที่คนแก่ชอบกิน แต่อร่อยรส
จัดจ้าน คึ้นกับไส้ั่วมากกว่า อร่อย^^ แปลกดี
อ้อ! เราแวะชมนิทรรศการที่สวนของเจ้าฟ้าหญิง
อุบลรัตน์ด้วย เราติดใจแต่เรื่องกระต่ายที่จะมาวิ่ง
เล่นที่ศูนย์ตอนพระจันทร์เต็มดวง เราแวะหลังจาก
ชมหมู่บ้านชาวอาข่า ขากลับเราแวะจังหวัดตาก
ชมไม้กลายเป็นหิน พระเจ้า! ต้นไม้ใหญ่มาก ไม่
แปลกใจเลยที่กระต่ายเดินขึ้นไปบนดวงจันทร์ได้
ต้นไม้ใหญ่จริงๆ ยิ่งใหญ่และสวย สมัยก่อนต้นไม้
ใหญ่โตขนาดนี้เชียว :-O กลายเป็นหินไปแล้วแต่ยังมี
สภาพสมบูรณ์ ต้นไม้ขนาดอย่างสงบนิ่งอยู่บนพื้น
ทางลงไปชันๆยาวๆ มองไปเกือบสุดตา ใหญ่จริงๆ
แล้วก็เดินดูต้นอื่นๆ กาลเวลาทำให้ต้นไม้กลายเป็น
หิน ขอใจคนอย่าเป็นเช่นนั้นเลย

1

เฮ้! เมื่อวานพบกันที่บ้านคุณกระต่าย
18.30 nono 18.00 จ๊ะ ลาดพร้าว 26 เกือบหลง
ไป- -' เดินไปเกือบลาดพร้าว 30 เหนื่อย- -" ตกใจ
ดินะเจอพิริยหน้าซ.คุณกระต่ายที่ 7 (Seven)
เลยเดินเข้ามา แล้วก็ถึงบ้าน รอพบทุกคนแล้วก็
ออกเดินทาง จากบ้านคุณกระต่าย มาถึง ณ ป้อม
ทานอาหารร้านครัวไทย มีของกิน มื้อเย็น

2

จากนั้นเราก็เดินทางบนถนนสายมิตรภาพ
มุ่งสู่เขามะกอกฟาร์มสเตย์ ระหว่างทางว่างมาก
มีด็กมีด และเราก็ดู VTR HATCH-U กัน จนถึงที่
พัก คุยกันเรื่องอำเภอมวกเหล็กนี้มีที่มาจากสมัย
ก่อน คนเป็นไข้มาราเรียเยอะหรือไข้ป่านี้แหละ
แถวๆบริเวณนี้เคยเป็นป่าดงดิบมาก่อน ใครผ่าน

จะป่วยตาย ในบริเวณนี้ มีต้นมวกเหล็กขึ้นมาก
และนำมารักษาโรคได้ก็เลยเป็นชื่อนี้มา และเล่า
ถึงเรื่องตัวตะก่อง ครั้งแรกที่รู้จักนี้แหละ! ตัวอะไร
- - “ไม่เคยได้ยิน ตะก่อง ตะกวด ตะคอง ตัวอะไร
หว่า และก็ได้พบรูปก่อน เจ้าตัวนี้อาศัยอยู่แถว
ลำน้ำมวกเหล็กมากสมัยก่อน แล้วคนก็มาไล่ล่ามัน
ไปขายที่จตุจักรหลอกแทนว่าเป็นอีกวน่า ตะก่อง
= อีกวน่า เอะๆ หน้ามันก็คล้ายกันแหละ แต่คน
ละเรื่องกันเลย - - ” แล้วเราก็อาบน้ำเข้านอนกัน
เช้าๆ เสียงเพลงปลุกเป็นเพลงยุค 60s ไม่อยากโง
หัวขึ้นมาจากหมอนเลย โก่ขันตอนตี 2 จะบ้าหรือ
ไง ยังไม่ทันจะหลับ เรียกได้ว่า หลับไม่เต็มอิ่มเต็ม
ตาเลยพาลงัวเงีย่วงนอน อารมณ์เสียสมองช้า
ปัญญาอ่อน เรียกได้ว่านอนไม่พอเสื่อมไป 3 วัน
(อันนี้ก็เวอร์ แต่ก็ใกล้จะจริง- -) แต่ไม่ได้ๆ มา
ค่ายแจ่มๆทั้งที จะมามัวนอนบ๊ิตัว ขี้เกียจก็กระไร

ตื่นดีกว่าๆๆ ทำอารมณ์ให้แจ่มใส ไปดูวิวกัน วิว
ตอนเช้านี้แจ่ม - - ” วิวชื่อแม่แอนค่ะ แม่แอนขา
เจ็บ เขาทำฟาร์มออร์แกนิกพยายามหลีกเลี่ยงยา
ปฏิชีวนะเพราะจะส่งผลถึงน้ำนมแม่แอนเป็นวัว
หน้าตาน่ารักค่ะ ตัวเหม็น ลั่นยาว ตามีแมลงวันเกาะ
ดูน่าสงสาร แต่มันดูมีความสุขดี ก็ไม่เห็นมันบ่น
สักคำ 555+ แม่แอนน่ารักค่ะ ให้น้ำนมดีมาก-
มาย และคนรีดก็จะเอานมให้ลูกวัวดื่มด้วยค่ะ
เพราะมันยืนรอเราเอานมไปให้มันกิน ถ้าเราไม่รีด
มันก็จะเจ็บเต้านมค่ะ ก็เป็นผลดีที่เราได้กินนมวัว
และวัวก็ไม่เจ็บตัว วัวที่กินน้ำชีวภาพด้วยค่ะ ใส่
มะเกลือ?? - - ” ส้มสุตรค่ะ แต่มีข้า ทรายไคร้ ใบ-
มะกรูด กินแล้วบำรุงวัวดีค่ะ สารอาหารธรรมชาติ
นมก็เลยอร่อย น้ำนมวัวมีประโยชน์ค่ะ ลองดื่มดู
แล้วจะติดใจ ดื่มนมสดๆ แคลเซียมเยอะๆ บำรุง
กระดูกและฟันให้แข็งแรง สะสม calcium bank

ไว้ค่ะ นอกจากนั้นก็ยังมีนมเมลาโตนินที่ส่งฟาร์ม
แดรี่โฮมด้วยค่ะ นมร้านนี้อร่อยมาก ขอบอกๆ
อร่อยสุดๆ ชุติไม่ได้ ชนิดที่ว่าลิ้มยี่ห้ออื่นกันไปเลย
ค่ะ ต้องแดรี่โฮม^_^ ^O^ นมเมลาโตนินคือนม
หลับฝันดีค่ะ ต้มแล้วจะหลับสบาย เพราะปลูกจาก
แม่วัววงนอนตอนตี 3 จริงๆไม่ใช่วัววงหรือค่ะ
แต่ตอนตี 3 ไม่มีแสง รีดนมแล้วเมลาโตนินจะไม่
หายและจะมาบรรจขวดให้เราดื่มสบายๆใจคะ
อร่อยจริงๆ แม่วัวจะถูกรีดน้ำนมในเวลาก่อนฟ้า
สาง เพื่อให้ได้น้ำนมที่มีเมลาโตนินอยู่ค่ะ บนขวด
นมจะมีรูปเจ้าวัวอ้วนนอนกอดพระจันทร์ น่ากิน
มากๆ >O< ลองหามาดื่มดูนะค่ะ

3

หลังจากเข้าอันสไตน์ เราก็ดูแลจาก
คอกวัวมายังที่พักของเราอีก กลับมาอาบน้ำแต่ง

ตัว เตรียมไปลองแกงดูตัวตะกอกัน เรานั่งรถ
กระบะไปค่ะ ลมตีหน้าตึง มันส์ดีค่ะ เร้าใจ++
พอมาถึงที่ลองแกง เราใส่เสื้อชูชีพ และลงเรือกัน
ไปค่ะ แบ่งเป็นหลายลำ นายท้ายและพวกเราก็
มองหาตัวตะกอกค่ะ เรือไหลเอื่อยๆ ผ่านลำน้ำสี
เขียวใส ดอกบัวขาวพราวอยู่สองข้างทางเป็นป่า
ถ้ามองดีๆ จะเห็นตะกอกค่ะ นั่นไง! ตัวแรกอยู่ใต้
ขอนไม้รักและก้อนหินมันยื่นแอบอยู่ค่ะ ตัวสีน้ำ-
ตาลอมเขียว ตัวเล็กมากเพราะมองไกลๆ แต่
ขนาดมันคงเท่าแขนค่ะ ครึ่งแขนนะค่ะ เรียกได้ว่า
เห็นตะกอกครั้งแรก แล้วดีใจ 555+ พยายามถ่ายรูป
เก็บไว้ แต่ซูมเท่าไรก็ไม่เจอค่ะ เก็บภาพ
ไม่ได้ เจ้าตะกอกก็เลยอดเป็นนายแบบไป ถ้ามีแต่
คนมาถ่ายรูปเขาก็คงจะดีค่ะ เพราะมันจะไม่ถูกล่า
หนีเตลิดเปิดเปิงไปจากแหล่งน้ำแห่งนี้ มันคงหา
ไม่ยาก แบบว่าเราจะลองเรือมาดูดินแดนตะกอก

อาบแดดสวยๆ ก็ได้สบายๆ ถ้าเราไม่มาทำให้มัน
กลัวจะถูกจับ มันคงวางใจเราและมายืนให้เรา
เชยชม ฉันทาคูตะกอกกลางป่าสวยกว่าในกรงเยอะ
จริงๆ นะ ป่ามันกว้างใหญ่ Background สวย
กว่า ในตู้แคบๆ ใสๆ เยอะ คนละ feel กัน - - ‘
ปล่อยสัตว์ของคุณไปอยู่ในที่มันควรอยู่เถอะ
ถึงคุณจะได้มันได้ดีแต่ก็ไม่ใช่บ้านที่แท้จริงของ
มัน แต่ถ้าตอนนี้คุณเลี้ยงมันอยู่ คุณคงปล่อยมัน
ไปไม่ได้เพราะมันอาจจะชินกับการเลี้ยงของคุณแล้ว
ถ้าปล่อยมันไป มันอาจไม่รอดก็เลี้ยงดูมันให้ดีที่สุด
เพราะคุณจะเป็นคนสุดท้ายที่เลี้ยงมัน และเมื่อ
มันจากไปคุณคงไม่เลี้ยงมันอีกเพราะคุณยินดีที่
จะเห็นสัตว์ทุกชนิดอยู่ในที่มันควรอยู่ อยู่ในบ้าน
ของมันอย่างตัวตะกอกนี้ค่ะ ดีใจจังเลยที่คุณคิด
แบบนี้ ปรบมือให้ด้วยใจจริงค่ะ

ล่องแก่งมีแหล่งน้ำเชี่ยวไม่กี่จุด เอาหลัง
เอาหน้าลงก็วกกันไป กรีดแตก!! ป่าไม่แตกแล้วไป
แต่ถ้าป่าแตกก็ขอโทษด้วยนะคะไม่ได้ตั้งใจ คน
กรูบ้านนอกไม่เคยมาล่องแก่งนี้หว่า เสียวไส้ ที่
สำคัญ กลัวเปียกคะ - -' เป็นเหตุ สูดวิสัยที่ให้
ตายก็ไม่ยอมเปียก ถ้าไม่จำเป็นแต่ก็สนุกคะ หลัง
จากล่องเจียบๆ แอบดูตะกอนก็มีน้ำตกให้ตื่นเต้น
เป็นระยะๆ เจอตะกอน 2-3 ตัว บางคนก็เห็น 4-5
ตะกอนไม่มากเลยคะถ้าเทียบกับแต่ก่อน หายาก
จริงๆ - -' จากนั้นเราก็ไปมวกเหล็ก ATV ต่อคะ
แหล่งท่องเที่ยวแบบ Man Made สนองค้นหา
ท้าทายอารมณ์... ความกล้าของตัวเองคะ เอา
ชนะความกลัวไปเลย สนุกคะ มีกิจกรรมหลากหลาย
ให้เราเลือก ราคาเริ่มต้นที่กิจกรรมละ 100
บาท มี ATV ขับรถ ยิ่งธนู ชีมน้ำ ยิ่งเป้า Paint ball

รอยตัว ปีนหน้าผาจำลอง โดดหอ กินข้าว วอลเล่
ในโคลน เอ่อ..อันนี้ ไม่แนะนำนะคะ มีไว้เป็นสีสัน
แบบแปลกๆ 555+ ฉันทไปรอยตัว มันสออย่างจ้!
^o^ เอาหน้าลงคะ เสียว ๓ วินาที - -' แล้วก็
เดินลงมาแบบแน่นพุงมากคะ เดินชานกับโลก
เดินอีกทาง แปลกดีคะ เดินยากดี จะก้าวก็ก้าว
ไม่ได้ จะพุงลงไปก็ไม่ได้ จะหล่นลงไปก็ไม่ได้อยู่ดี
มันแปลกๆ เหมือนเดินบนดวงจันทร์ 555+ แล้วก็
ลงมาถึงพื้นคะ ไม่นานเลย ไม่ถึงนาที หรือมากกว่า
จำไม่ได้ แล้วก็ไปขับรถ ATV ค่ะ ไปไหนไปกัน มัน
มันส์ดี ค่ะ บรีนนๆ แต่คิดดูแล้วกันว่าบรีนนๆ ใน
พื้นที่จัดให้ยังหนวกหูขนาดนี้ ถ้าไปบรีนนๆใน
ป่า ช่างคงอยากเหี่ยวบตาย ขอหาบุกรุกพื้นที่สร้าง
ความรำคาญให้เจ้าป่า งานนี้ขอบาย ถ้าไปบรีนนๆ
ในป่าจริงขอขบขลุ่ยสวนดีกว่าท้องไรท้องนาดีกว่าไป
คุณสมบัติรถมันเกิดมาเพื่อลุยจริงๆคะ จะลงหลุม
กระแทกหินก็ป่วนเลย แต่จะแบบกระแทกให้เจ็บ

กันไปทำไมก็คงสะใจคะ แล้วแต่ละคนก็เลือกทำ
กิจกรรมสนุกๆที่ตัวเองชอบกัน (ป็นหน้าผาจำลอง
รอยตัว ซี่ม้า ATV ยิงธนู) ไปคนละอย่างสองอย่าง
ทั้งน้องๆและพี่ๆ เราแะน้ำตกเจ็ดสาวน้อย มีคน
มากมายมาเล่นน้ำ มาทำอาหารกันทั้งๆที่มีป้าย
แปะให้เห็นตระการตา ก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน จาก
นั้นเราแะชมไร่่อ่งุ่น ชิมพาย ไวน์หอม และ่อ่งุ่น
หวานก่อนจะกลับที่พักกัน ไปทานอาหารเย็นที่
ร้านอาหาร กลางคืนคุยกันถึงเรื่องราววันนี้ไปทำ
อะไรมาบ้างแล้วรู้สึกยังง ีสนุกคะ Happy มาก
มาย ี่นรมย์อย่างเดียไม่ได้ เพราะสิ่งแวดล้อมมี
ค่ามากกว่าให้รื่นรมย์ พอเราคุยกันจบก็ตบท้าย
ด้วยนมแดรี่โฮม ก่อนจะนอนหลับฝันดี

5

เช้าวันใหม่หลังจากที่ซ่อมรถ (ป็นหน้าผา
ATV) กันมาเมื่อวาน วันนี้ลุยจริง นั่งรถกระบะคัน

เก่งไปยิ่งถ้า ขอบอกว่าลืมหืมจริงๆว่าอยู่วัดไหน ไม่ได้ ฟังเลย - -' เพราะง่วงมาก มีแต่ก็พื้นๆ ถ้าในเมือง ไทยมีความหลากหลายทางชีววิทยาต่ำ แต่ก็นับว่า มากถ้าเทียบกับถ้าอื่นๆ สิ่งมีชีวิตในถ้ำน่าศึกษา เพราะว่ามันมีวิวัฒนาการนานมากกว่าจะมาอยู่ ในถ้ำได้ สิ่งมีชีวิตต่างๆปรับตัวเข้าหาธรรมชาติ แล้วคนล่ะจะปรับบ้างไม่ได้หรือไร? พี่ก็อ เล่าเรื่อง ถ้าให้ฟังสนุกๆ เพราะเรื่องถ้ำเป็นเรื่องที่คนรู้น้อย มาก ถ้ามี 4 ประเภท (ถ้าจำไม่ผิด) 1 จะเปิดให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวให้คนเข้าไป แบบนั้นจะมีไฟ และทางเดินสบายๆ ก็จะเข้าไปดู คำๆสองๆ ระบบนิเวศในถ้ำก็จะเปลี่ยนไป ฉนั้นเคยเข้าถ้ำครั้งแรกตอนม.3 จำได้ว่าไปเห็นหินงอกหินย้อย แล้ว เขาก็บอกว่า ห้ามจับ แล้วก็มีคนไปจับจนได้ เรื่อง บางเรื่องถ้าทำแล้วดี ไม่ทำไม่ได้! จริงๆ แต่ครั้งนั้น ก็สะดวกสบายกว่าครั้งนี้ เพราะว่าถ้ำแบบที่ 2

แบบ adventure ไม่มีน้ำ ไม่มีไฟ มีแต่หมวกกับ ไฟส่องบนหน้าผาก อย่างกับช่างชุดทองในหนัง สมัยก่อนเลย ที่มีติดไฟข้างหน้า ถ้ำแบบที่ 3 คือ ลุยมากกว่าแบบที่ 2 และแบบที่ 4 ไม่ให้เข้าไปเลย เพราะระบบนิเวศวิทยาจะเปลี่ยน ในถ้ำมีทั้งซี้ค้ำ- คาวที่มีราขึ้นสีขาวปุกปุยและหินสวยงามอีกมาก ลงน้ำขึ้นผามันส์ สะใจ >_< มีแมลงและต้นไม้เล็กๆ ที่นานนานจะเห็นซีกที่ อุดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นทุกครั้ง ว่างออกขึ้นมาได้ยังไง? ถ้ามืดขนาดลืมหืมตากับหลับ ตาแทบจะไม่ต่างกัน เห็นเพียงลมหายใจในจิตเท่านั้นยามหลับตาและลืมหืมตาเมื่อไฟปิดมืดจริงๆ มีด สนิด ถ้าจะเข้าถ้ำต้องพก Gas และแบตเตอรี่สำรองมา มากๆ คุณ หก แล้วก็เดินเขย่งลงน้ำ สนุกกันไป ขึ้นร่องหินมีห้องโถงกว้าง ถ้าโถงกว้างลมจะแรงใน ถ้ำอุณหภูมิต่ำ เย็นสบาย แต่ก็ต้องหายใจถี่ๆยาวๆ เหมือนกันเพราะรู้สึกถึงความดันต่ำ พี่ก็อธิบาย

และบรรยายถึงสิ่งต่างๆบ้าง แต่เราเหนื่อยและ
เพลียมาก เรียกได้ว่าอุณภูมิแบบนี้หลับสบายเลย
หิวน้ำในถ้าเป็นหิวน้ำบะซอลต์ แทรกหินทรายหินระยิบ
ระยับสวยงาม อย่างกับดาวราตรี แล้วหิวน้ำที่
เป็นน้ำหยดเป็นผลึกสีขาวราวกับอัญมณีนี้มันสวย
จริงๆงามงดหมดจดจนแทบลืมหายใจ ธรรมชาติ
วิจิตรอย่างนี้เองเล่าเราจึงหลงไหลเสมอมา ฉันท
ชอบธรรมชาตินะ สบายใจเมื่ออยู่ป่า มีชีวิตชีวาเมื่อ
ได้ยินเสียงน้ำไหล พอออกจากถ้ำ แล้วเราก็กเดินตาม
ทางที่เขาชนช้างค้ำคาวออกมาขาย ทางยากลำบาก
จริงแต่คนอุตสาหะเข้าไปเอามาได้ เอ้อ!ดีใจจริงที่
ไม่โดนช้างค้ำคาวตกละหัว ค้ำคาวมันกินอะไรเข้าไป
นะ ถึงขึ้นมากมายขนาดนี้? แต่มันคงมีอยู่เป็นพัน
เงยหน้าขึ้นไปดูรังสีแดงๆ แล้วสยอง เวลามันบิน
โฉบแล้วน่ากลัว - -'' มันคงคุยกัน ใครมาอะ?
เข้ามาทำไม จุกจิกๆ ฯลฯ ค้ำคาวก็เมาท์กันไป

คนก็เดินกันไป ถูกใจจริง จากถ้ำแล้วเราก็กเดินน้ำ
ผุด ตอนแรกนึกว่าเป็นบ่อน้ำผุด อันนี้มันเป็นแนว
หินเล็กๆก่อตัวคล้ายบ่อ แล้วน้ำก็พุ่งๆออกมา
เป็นธารน้ำ น้ำใสไหลรินเลยละ เย็นๆชื่นใจ ชาว-
บ้านและชาวเรา (เนียน) เล่นน้ำกันสนุกสนานสดใส
ทุกคนมีความสุขมากเลยละ แม้จะเหนื่อยอ่อน
กับตะกาก็ ก็ลืมจนหมดไป^_^ กลับมาถึงที่พักหลับ
ไปเลยละ แอนมาเรียกแล้วไปอาบน้ำกินข้าว มา
คุยกัน ไม่อยากให้ถ้ำถูกรบกวน อยากให้เข้าไป
อย่างจำกัดและศึกษาความรู้เรื่องถ้ำก่อน เล่าเรื่อง
ให้นักท่องเที่ยวฟังถึงถ้ำ (ความเปราะบางของ
ระบบนิเวศ) อย่างน้อยจะได้ตระหนักว่าเรากำลัง
จะทำอะไรและเพื่ออะไร เพราะถ้ำระบบนิเวศภายใน
ในถ้ำถ้าถูกทำลายมันจะฟื้นตัวยากมากๆ เพราะ
ระบบนิเวศมีการถ่ายเทต่ำ หรืออะไร?? คือการ
ปรับตัวของสิ่งมีชีวิตในถ้ำของสิ่งมีชีวิตมันจะช้า

กว่าปรกติ อาจด้วยเพราะแสงและปัจจัยต่างๆ
อุณหภูมิจึง ความชื้นที่ไม่เอื้ออำนวยเท่าภายนอก
ถ้าที่จะฟื้นตัวได้เร็วกว่า คิดง่าย ๆ ถ้าเราต้องทำ
แผลในห้องมีตุ่มๆคงจะลำบากกว่าห้องสว่างแน่นอน
แล้วเราก็กลับบ้านวะ Dairy home แสนอร่อย
เพื่อพูดคุยกับลุงต๋ม เรื่องฟาร์มอร์แกนิกที่วิวจะ
มีความสุขกับการกินหญ้า แล้ววิวก็จะผลิตปุ๋ยกลับ
สู่หญ้าหมุนเวียนกับเป็นวงกลมที่สวยงามของความ
พอเพียงและยั่งยืน รวมถึงเห็น ความใส่ใจและ
หัวใจในนมขวดอร่อยนั้น...อร่อย

ทำไมพ่อคำเตื่องถึงเป็นเกษตรกรนะ เป็น
คำถามที่ฉันถามตัวเองหลังจากมาเป็นชาวกระต่าย
ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน? พ่อคำเตื่องต้องมีความสุข
แน่ๆ เพราะอยู่ใกล้กับต้นไม้ ไม่ต้องมีเงินก็อยู่ได้
ในน้ำมีปลา (จับกิน) ในนามีข้าว (เอามาหุง) หมู เห็ด
เป็ด ไก่ ผลไม้ในไร่ นา สวนใช้แลกจะซื้อของก็เอา
ไปขาย แล้วทำไมคนเราถึงไม่ค่อยปลูกต้นไม้กัน??
สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย? ขนาดอยู่ตึกสูงบาง
คนยังหาต้นไม้มาปลูกเลย น่าชื่นใจจัง สีเขียวๆทำ
ให้เราสบายใจ คนที่อยู่ใกล้ธรรมชาติ มักจะมี
จิตใจอ่อนโยนโอบอ้อมอารี แต่คนเมืองที่อยู่ไกลป่า
เขาจะมีจิตใจหยาบกระด้าง ไร้น้ำใจ นี่ละมังคน-
เมือง ฉันเป็นคนเมืองอย่างปฏิเสธไม่ได้ แต่ฉันเป็น
คนเหมือนทุกคน คนเรามันเปลี่ยนแปลงกันได้แต่
จะเปลี่ยนไปทางไหน พ่อคำเตื่องปลูกต้นไม้ไว้ให้
ลูกหลาน คุณลุงคุณป้า เด็ก ผู้ใหญ่อีกหลายคน

วัยรุ่นก็ปลูก ทุกคนปลูกต้นไม้ โลกคงเขียวครึ้ม
สวยงาม พอเราเดิน ต้นไม้ก็โต เราหายใจต้นไม้ก็
โต แป๊บๆออกดอกให้เขย ออกผลให้ชม แล้วเรา
จะเก็บเมล็ดพันธุ์กันไปโย

— นมูกองรักมิตร, ประเทศไทย —
— Surin Marine National Park (Thailand) —
๐๘. ประจักษ์มิตร ๐

ถ้าเราไม่สื่อสารอย่างนี้ได้ เราคงพบกัน
วันนี้อันคำพิทักษ์ จ. สุรินทร์ 9.ระเจ้า ได้มา!
ท=เดสชวยทราชขว=เอะด มีทั้งคนไทย และเทศน์
มาทิมาร [แต่ไม่เขอะ] ทะเลไทย ชวยสว/ระ
ได้คนไทย ชวยกันรักมา สหก็คงอยู่มา
ได้กลบเอาท=เลอ้าทริ้งัก ๖ ๖ ทว่า ความ
มีไว้แข่งขึ้น ดันสั่ง

๑๕๕๐ ๐๐ with
ปลา - น
nsean

Photo Baramee Temboonkiat

ครุฑแก้ว

บ้านหะเอ็ง

12ก/762 PsgCityHome

อยู่แถวๆ ททพ.

10120

เขียนถึงทะเล...ที่รัก
17
เมษายน
2553

“เชื่อว่าคนมาทะเล ไม่หนีร้อนก็หนีรัก”
(เพื่อนสนิท, Dear Dakanda)

เธอจะหนีอะไร? หนีความรักเหมือนไข้อย
ในกล่องไปรษณีย์สีแดงนะหรือ? หรือหนีร้อน
เหมือนที่เราชอบไปทะเลเดือนเมษา เราจะหนีอะไร
ถ้าไม่หนีร้อน?? หรือหนีรัก?? ร้อนมันมีหลายอย่าง
ร้อนตัวกับร้อนใจ ร้อนตัวเพราะอากาศ ร้อนใจ
เพราะความรัก แต่ไม่ว่าร้อนอะไร เราก็ไปทะเล
เพราะทะเลทำให้จิตใจเราผ่อนคลาย(ไม่ก็เมาเรือ
อ้วกแตก) ทะเลสื่ครามกับน้ำทะเลใสๆ แดดสว่าง
ทำให้เรามองเห็นปลาและปะการัง มากมายหลาย
สี ความเย็นของน้ำ ทำให้เรามีความสุขและผ่อนคลาย
จิตใจ ลองไปดำน้ำดู แล้วคุณจจะรักทะเล

และอยากรักษามันไว้ ถ้าไปดำนํ้ามันยาก ยังมีอีก
วิธี เพียงแต่คุณไปทะเลแล้วเก็บเพียงความทรง
จำสวยงามกลับไป ทิ้งเม็ดทรายกับทะเลไว้ตรงนั้น
ตรงที่มันจะไม่หนีคุณ แม้นิยามหนีร้อนหรือ
หนีรัก ^^

ขอบคุณป้า แม่ พี่ปอ คนที่ฉันรักสุดใจ
หนังสือทุกเล่มที่อ่าน กับเพื่อน พี่ คุณลุงมูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์ พี่แอม
สำหรับภาพหลังปกนะคะ พี่ฝน ขอขอบคุณสำหรับแรงบันดาลใจในการทำเล่ม
พี่หนิง พี่แบท พี่ฝ่าย พี่เอม พี่จำ พี่ต้อม พี่ซิง พี่ปัด ขอขอบคุณณค่า
กล่าวไม่หมดแล้วอะจ้้าคุณกระต่าย^^

“ไปกระต่ายนะคะ....ขอบ(ใจ)คุณคะ”

ฉันเขียนบันทึกนี้ด้วยความรู้สึกหลากหลาย ฉันเขียนจากความทรงจำ ณ ช่วงเวลา
ทางเดินไปกับกระต่าย จากการเดินทางกลายร่างเป็นตัวอักษร จากตัวอักษรกลาย
ร่างเป็นโปสการ์ดแผ่นบาง และได้อารีเล่มหนา แล้วพิมพ์เป็นเรื่องเป็นราวกลายมา
เป็นหนังสือ บางเรื่องอาจเคยพบแต่ไม่เคยเห็น บางเรื่องอาจเคยเป็นแต่ไม่เคยใส่ใจ
ขอบคุณผู้อ่านที่ไล่ตามตัวอักษรมาจนถึงบรรทัดนี้ หวังว่าจะได้ใช้ประโยชน์เล็กๆน้อยๆ
จากหนังสือเล่มนี้เพื่อธรรมชาติและโลกบ้างแม้เล็กๆน้อยๆก็ยังดีค่ะ เราใช้ชีวิตอยู่กับ
ธรรมชาติอย่างมีความสุขได้ค่ะ

รักป่า แม่ พี่ปอ

กระต่ายป่า(น)~Sea~